

Arrest

nr. 307 381 van 28 mei 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Zuid-Soedanese nationaliteit te zijn, op 2 november 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 oktober 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. DE WOLF verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. EYKERMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij werd op 8 september 2017 aangetroffen in onwettig verblijf op het Belgisch grondgebied.

Zij kreeg diezelfde dag het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering onder een bijlage 13septies. Tevens kreeg zij een inreisverbod opgelegd.

Op 11 oktober 2017 weigerde zij vrijwillig te vertrekken naar Soedan via de voorziene vlucht van 11u20 (repatriëring via Istanboel).

Op 12 oktober 2017 verklaarde de verzoekende partij uitdrukkelijk geen asiel te willen aanvragen in België.

Op 31 oktober 2017 diende de verzoekende partij alsnog een asielaanvraag in.

Het EUODAC-onderzoek wees uit dat haar vingerafdrukken op 12 juni 2017 geregistreerd werden in Italië wegens onwettige binnenkomst.

Op 28 december 2017 kreeg de verzoekende partij de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 26quater.

Wegens het verstrijken van de Dublinoverdracht-termijn verklaarde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zich bevoegd om het beschermingsverzoek te behandelen. Op 28 november 2018 werd aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bij arrest van 25 maart 2019 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus en verwierp het beroep.

De verzoekende partij werd op 22 januari 2020 door het Hof van Beroep te Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar wegens mensensmokkel en bendevoorming.

Op 4 oktober 2023 kreeg de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 13, alsook een inreisverbod voor de duur van 10 jaar.

Dit zijn de thans bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten en deze is als volgt gemotiveerd:

“Aan de Heer:

Naam: A.

Voornaam: M.

Geboortedatum: (...)1991

Geboorteplaats: Atoka

Nationaliteit: Soedan

Alias A. M., geboren op (...)1981 met de Soedanese nationaliteit; M. A., geboren op (...)2002 met de Soedanese nationaliteit. M. A., geboren op (...)1991 met de Soedanese nationaliteit.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Betrokkene werd op 22.01.2020 veroordeeld door het hof van beroep van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 5 jaar voor dader of mededader, mensenhandel en bendevoorming-deelname. Het hof van beroep stelt in zijn arrest dd. 22.01.2020 het volgende: Het staat vast dat de betrokken personen volledig waren overgeleverd aan de betrokkene en zijn kompanen nu zij geen andere echte en aanvaarbare keuze hadden dan zich te laten misbruiken. De betrokken personen waren niet in de mogelijkheid zich op legale wijze te begeven naar hun eindbestemming (het Verenigd Koninkrijk. Zo werden de te transporteren personen onder dwang in koelwagens ondergebracht wat blijkt uit telefonisch gevoerd gesprek van betrokkene met “Zubair” in de nacht van 5 op 6 juni 2018 - 03u00, waarbij de betrokkene reageert door te bevelen “een andere frigo te zoeken voor de mensen en dat ze moeten komen” Anders dan de betrokkene voorhoudt, schuwde hij de dwang niet en werkte hij wetens mee aan de dwang die werd uitgeoefend op de te transporteren personen om zich te schikken naar de beslissingen die voor hen waren genomen. Uit telefonieonderzoek blijkt duidelijk dat de feiten werden gepleegd met gebruikmaking van listige kunstgrepen

door het zeer snel veranderen van gsm-toestellen en van oproepnummers en met gebruikmaking van bedreigingen. Uit telefonieonderzoek blijkt dat geweld niet geschuwd werd. Betrokkene jaagde zich op 10.08.2018 danig op dat hij dreigde de te transporteren personen eens te zullen afranselen en hij diende gekalmeerd te worden door zijn kompaan. De te transporteren personen werden in koelagens ondergebracht, hetgeen een levensgevaarlijke onderneming is voor betrokkenen. Door personen op transport in koelwagens onder te brengen, wordt hun leven opzettelijk of door grove nalatigheid in gevaar gebracht. Uit elementen van het strafdossier, blijkt afdoende dat betrokkene leider was van een criminele organisatie en niet, zoals hij poogt voor te houden, een hulpje was van zijn kompaan. Uit het strafdossier blijkt dat het misdrijf zich herhaaldelijk is gesteld geweest en dat betrokkene zijn activiteiten ontplooid op (een deel van) de parking Walin langs de afrit E411 waarvan hij en zijn kompanen het gebruik opeisten. De feiten zijn ernstig en zwaarwichtig en getuigen van een gevaarlijke antisociale persoonlijkheid en van een gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van derden. Betrokkene geeft blijk van een gebrek aan normen- en waardenbesef waardoor zij zonder scrupules overgaan tot de uitbuiting van illegaal overgebrachte personen met het oog op het bekomen van een vermogensvoordeel. Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene heeft een verzoek tot internationale bescherming ingediend op 31.10.2017. Deze werd negatief afgesloten op 28.11.2018 en betekend op 29.11.2018 Het Commissariaat Voor Vluchtelingen en Staatslozen stelde het volgende: dat er onvoldoende elementen werd aangebracht in hoofde van betrokkene en dat betrokkene niet van plan was om in België internationale bescherming aan te vragen maar dit enkel deed na opsluiting in een gesloten centrum. Betrokkene diende beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 28.12.2018 tegen de beslissing van het CGVS dd. 28.11.2018. Dit beroep werd verworpen op 25.03.2019. Het CGVS besliste dat betrokkene noch direct noch indirect teruggeleid mocht worden naar Zuid-Soedan daar er geen geloof gehecht kon worden aan de verklaringen dat betrokkene beschikt over de Zuid-Soedanese nationaliteit. Betrokkene werd gehoord door een terugkeerbegeleider op 12.04.2023 en heeft tijdens dit gesprek de vragenlijst m.b.t. het hoorrecht ingevuld. Hij verklaarde Soedan te hebben verlaten in 2014, ongeveer een jaar in Libië te zijn gebleken en dan doorgereisd te zijn naar Italië, Frankrijk om vervolgens in België aan te komen in 2017. Betrokkene verklaart te hebben gereisd met twee paspoorten; een van Zuid-Soedan en een van Soedan. Deze zou hij in Libië zijn verloren. Betrokkene verklaart geen familieleden, noch minderjarige kinderen in België te hebben. Hij verklaart wel sinds ongeveer zes jaar een duurzame relatie te hebben met mevrouw D. D., nationaliteit Belg, waarvan geboortedatum onbekend, met 50-jarige leeftijd, woonachtig te Sint-Gillis, waarvan exact adres onbekend. Zij bezoekt hem in de gevangenis. Het administratief dossier van betrokkene bevat evenwel te weinig informatie over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er weldegelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met een Belgische, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België. Zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. Gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Uit het gevangenisdossier kan er eveneens vastgesteld worden dat betrokkene bezoek ontvangt van verschillende vrienden n. H. P. en M. D. en F. A. F. J. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling met beschermd en betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van dien aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Betrokkene verklaart geen medische redenen te hebben dewelke hem belemmeren om te reizen. Betrokkene verklaarde aan de terugkeerbegeleider dat hij bij zijn vrijlating opnieuw een verzoek tot internationale bescherming zou indienen. Er dient genoteerd te worden dat betrokkene het tot op heden niet opportuun vond om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Een mogelijke schending van artikel 3 en 8 EVRM werd niet aannemelijk gemaakt door betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere Aliassen: A. M., geboren op (...).1981 met de Soedanese nationaliteit; M. A., geboren op (...)2002 met de Soedanese nationaliteit. M. A., geboren op (...)1991 met de Soedanese nationaliteit.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 11.09.2017, 28.12.2017 en op 02.03.2018. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing(en) heeft uitgevoerd.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene werd op 22.01.2020 veroordeeld door het hof van beroep te Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 5 jaar voor dader of mededader, mensenhandel en bendevoorming-deelname. Het hof van beroep stelt in zijn arrest dd. 22.01.2020 het volgende:

Het staat vast dat de betrokken personen villedig waren overgeleverd aan de betrokkene en zijn kompanen nu zij geen andere echte en aanvaarbare keuze hadden dan zich te laten misbruiken. De betrokken personen waren niet in de mogelijkheid zich op legale wijze te begeven naar hun eindbestemming (het Verenigd Koninkrijk). Zo werden de te transporteren personen onder dwang in koelwagens ondergebracht wat blijkt uit telefonisch gevoerd gesprek van betrokkene met "Zubair" in de nacht van 5 op 6 juni 2018 - 03u00, waarbij de betrokkene reageert door te bevelen "een andere frigo te zoeken voor de mensen en dat ze moeten komen". Anders dan de betrokkene voorhoudt, schuwde hij de dwang niet en werkte hij wetens mee aan de dwang die werd uitgeoefend op de te transporteren personen om zich te schikken naar de beslissingen die voor hen waren genomen. Uit telefonieonderzoek blijkt duidelijk dat de feiten werden gepleegd met gebruikmaking van listige kunstgrepen door het zeer snel veranderen van gsm-toestellen en van oproepnummers en met gebruikmaking van bedreigingen. Uit telefonieonderzoek blijkt dat geweld niet geschuwd werd. Betrokkene jaagde zich op 10.08.2018 danig op dat hij dreigde de te transporteren personen eens te zullen afranselen en hij diende gekalmeerd te worden door zijn kompaan. De te transporteren personen werden in koelagens ondergebracht, hetgeen een levensgevaarlijke onderneming is voor betrokkenen. Door personen op transport in koelwagens onder te brengen, wordt hun leven opzettelijk of door grove nalatigheid in gevaar gebracht. Uit elementen van het strafdossier, blijkt afdoende dat betrokkene leider was van een criminele organisatie en niet, zoals hij poogt voor te houden, een hulpje was van zijn kompaan. Uit het strafdossier blijkt dat het misdrijf zich herhaaldelijk is gesteld geweest en dat betrokkene zijn activiteiten ontplooid op (een deel van) de parking Walin langs de afrit E411 waarvan hij en zijn kompanen het gebruik opeisten. De feiten zijn ernstig en zwaarwichtig en getuigen van een gevaarlijke antisociale persoonlijkheid en van een gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van derden. Betrokkene geeft blijk van een gebrek aan normen- en waardenbesef waardoor zij zonder scrupules overgaan tot de uitbuiting van illegaal overgebrachte personen met het oog op het bekomen van een vermogensvoordeel. Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

De tweede bestreden beslissing is het inreisverbod en deze is als volgt gemotiveerd:

"Aan de Heer:

Naam A.

voornaam : M.

geboortedatum (...)1991

geboorteplaats Atoka

nationaliteit : Soedan

Alias: A. M., geboren op (...)1981 met de Soedanese nationaliteit; M. A., geboren op (...)2002 met de Soedanese nationaliteit. M. A., geboren op (...)1991 met de Soedanese nationaliteit.

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied (2). Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 04.10.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van tien jaar. omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene werd op 22.01.2020 veroordeeld door het hof van beroep van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 5 jaar voor dader of mededader, mensenhandel en bendevoorming-deelname. Het hof van beroep stelt in zijn arrest dd. 22.01.2020 het volgende: Het staat vast dat de betrokken personen volledig waren overgeleverd aan de betrokkene en zijn kompanen nu zij geen andere echte en aanvaardbare keuze hadden dan zich te laten misbruiken. De betrokken personen waren niet in de mogelijkheid zich op legale wijze te begeven naar hun eindbestemming (het Verenigd Koninkrijk. Zo werden de te transporteren personen onder dwang in koelwagens ondergebracht wat blijkt uit telefonisch gevoerd gesprek van betrokkene met "Zubair" in de nacht van 5 op 6 juni 2018 - 03u00, waarbij de betrokkene reageert door te bevelen "een andere frigo te zoeken voor de mensen en dat ze moeten komen". Anders dan de betrokkene voorhoudt, schuwde hij de dwang niet en werkte hij wetens mee aan de dwang die werd uitgeoefend op de te transporteren personen om zich te schikken naar de beslissingen die voor hen waren genomen. Uit telefonieonderzoek blijkt duidelijk dat de feiten werden gepleegd met gebruikmaking van listige kunstgrepen door het zeer snel veranderen van gsm-toestellen en van oproepnummers en met gebruikmaking van bedreigingen. Uit telefonieonderzoek blijkt dat geweld niet geschuwd werd Betrokkene jaagde zich op 10.08.2018 danig op dat hij dreigde de te transporteren personen eens te zullen afranselen en hij diende gekalmeerd te worden door zijn kompaan. De te transporteren personen werden in koelagens ondergebracht, hetgeen een levensgevaarlijke onderneming is voor betrokkenen. Door personen op transport in koelwagens onder te brengen, wordt hun leven opzettelijk of door grove nalatigheid in gevaar gebracht. Uit elementen van het strafdossier, blijkt afdoende dat betrokkene leider was van een criminele organisatie en niet, zoals hij poogt voor te houden, een hulpje was van zijn kompaan. Uit het strafdossier blijkt dat het misdrijf zich herhaaldelijk is gesteld geweest en dat betrokkene zijn activiteiten ontplooid op (een deel van) de parking Walin langs de afrit E411 waarvan hij en zijn kompanen het gebruik opeisten. De feiten zijn ernstig en zwaarwichtig en getuigen van een gevaarlijke antisociale persoonlijkheid en van een gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van derden. Betrokkene geeft blijk van een gebrek aan normen- en waardenbesef waardoor zij zonder scrupules overgaan tot de uitbuiting van illegaal overgebrachte personen met het oog op het bekomen van een vermogensvoordeel. Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Betrokkene heeft een verzoek tot internationale bescherming ingediend op 31.10.2017. Deze werd negatief afgesloten op 28.11.2018 en betekend op 29.11.2018 Het Commissariaat Voor Vluchtelingen en Staatslozen stelde het volgende dat er onvoldoende elementen werd aangebracht in hoofde van betrokkene en dat betrokkene niet van plan was om in België internationale bescherming aan te vragen maar dit enkel deed na opsluiting in een gesloten centrum. Betrokkene diende beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 28.12.2018 tegen de beslissing van het CGVS dd 28.11.2018. Dit beroep werd verworpen op 25.03.2019. Het CGVS besliste dat betrokkene noch direct noch indirect teruggeleid mocht worden naar Zuid-Soedan daar er geen geloof gehecht kon worden aan de verklaringen dat betrokkene beschikt over de Zuid-Soedanese nationaliteit.

Betrokkene werd gehoord door een terugkeerbegeleider op 12.04.2023 en heeft tijdens dit gesprek de vragenlijst m.b.t. het hoorrecht ingevuld.

Hij verklaarde Soedan te hebben verlaten in 2014, ongeveer een jaar in Libië te zijn gebleven en dan doorgereisd te zijn naar Italië, Frankrijk om vervolgens in België aan te komen in 2017 Betrokkene verklaart te hebben gereisd met twee paspoorten; een van Zuid-Soedan en een van Soedan. Deze zou hij in Libië zijn verloren. Betrokkene verklaart geen familieleden, noch minderjarige kinderen in België te hebben. Hij verklaart wel sinds ongeveer zes jaar een duurzame relatie te hebben met mevrouw D. D., nationaliteit Belg, waarvan geboortedatum onbekend. met 50-jarige leeftijd. woonachtig te Sint-Gillis, waarvan exact adres onbekend. Zij bezoekt hem in de gevangenis.

Het administratief dossier van betrokkene bevat evenwel te weinig informatie over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er weldegelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met een Belgische, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België, zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Uit het gevangenisdossier kan er eveneens vastgesteld worden dat betrokkene bezoek ontvangt van verschillende vrienden nl. H.P. en M.D. en F.A.F.J Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd

met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd en betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van dien aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen.

Betrokkene verklaart geen medische redenen te hebben dewelke hem belemmeren om te reizen. Betrokkene verklaarde aan de terugkeerbegeleider dat hij bij zijn vrijlating opnieuw een verzoek tot internationale bescherming zou indienen.

Er dient genoteerd te worden dat betrokkene het tot op heden niet opportuun vond om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Een mogelijke schending van artikel 3 en 8 EVRM werd niet aannemelijk gemaakt door betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Over de ontvankelijkheid

Tijdens de terechtzitting wijst de kamervoorzitter op het vermoeden van gebrek aan belang, aangezien uit de informatie waarover de Raad beschikt blijkt dat de verzoekende partij van ambtswege werd afgevoerd.

De raadsman van de verzoekende partij stelt zich namens de dominus litis te gedragen naar de wijsheid in geval de vraag naar het actuele belang zich stelt.

In overeenstemming met artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Dit belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen.

Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekende partij van ambtswege uit de wettelijke registers werd afgevoerd.

Krachtens artikel 39, § 7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1991 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er dan een vermoeden dat de verzoekende partij het land heeft verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.

Ter terechtzitting biedt de Raad de advocaat de gelegenheid om aan te tonen dat de verzoekende partij nog in België verblijft. De advocaat geeft aan daarover geen enkele informatie te hebben en kan niet bevestigen of de verzoekende partij nog op het Belgische grondgebied is, noch nadere inlichtingen verstrekken over haar huidige verblijfplaats. De advocaat van de verzoekende partij volhardt in het verzoekschrift. Er is bijgevolg geen enkel positief uitsluitend, minstens een begin van bewijs, over de actuele aanwezigheid van de verzoekende partij op het Belgisch grondgebied zodat het reglementair vermoeden van vertrek ten gevolge van haar afvoering van ambtswege uit de bevolkingsregisters niet wordt weerlegd.

De verzoekende partij geeft aldus geen blijk van een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar beroep.

Het feit dat een advocaat voor de verzoekende partij loco de dominus litis ter terechtzitting verschijnt, doet daaraan geen afbreuk omdat de volgehouden belangstelling voor en het belang bij het ingediende beroep moeten bestaan in hoofde van de verzoekende partij. Door geen interesse te tonen in de procedure, doet de verzoekende partij evenmin blijken dat zij nog steeds nadeel ondervindt van de bestreden beslissing. Daarom moet worden besloten dat de verzoekende partij niet langer getuigt van het rechtens vereiste actueel belang.

Wegens het gebrek aan het wettelijk vereiste belang, is het beroep onontvankelijk voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

De door de verzoekende partij aangevoerde middelen zullen verder nog worden besproken voor zover ze gericht zijn tegen het inreisverbod.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2, 3, en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 42, 44bis, 62 en 74 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van het beginsel audi alteram partem, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het beginsel non bis in idem, van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van het evenredigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“ Grondslag van de bestreden beslissing

De bestreden beslissingen werden genomen krachtens artikel 7 en 74 van de wet van 15.12.1980.

• Wettelijke bepalingen

1.

Aangezien als eerste onderdeel, tegenpartij artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering) en het algemeen beginsel van voorzichtigheid schendt nu tegenpartij niet genoeg rekening houdt met de situatie van verzoeker.

Aangezien Uw Raad er aan herinnerd heeft dat:

« L'autorité administrative reste tenue, au titre des obligations générales de motivation formelle et de bonne administration qui lui incombent lorsqu'elle prend une décision quelle qu'elle soit, de statuer en prenant en considération tous les éléments qui sont portés à sa connaissance au moment où elle statue (...) »

(vrije vertaling : « de administratieve overheid blijft, ten titel van algemene verplichting tot formele motivering en van behoorlijk bestuur die op haar rusten, wanneer zij eender welke beslissing neemt, gehouden te statueren rekening houdend met alle elementen die haar ter kennis zijn gebracht op het ogenblik dat zij statueert (...) ») (RVV, n°14727, §3.1.3).

Dat het verplicht is voor de administratieve overheden om de bestuurshandelingen uitdrukkelijk en afdoende te motiveren zodat: “ De opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen”.

Dat het in dit opzicht niet voldoende is om alleen naar het artikel van de wet te wijzen waarop de bestuurshandeling gebaseerd is. De feiten die er naartoe geleid hebben de wet toe te passen moeten ook vermeld worden. De juridische redenering van het bestuursorgaan moet worden blootgesteld zodat ze begrepen kan worden door het individu en door de rechter gecensureerd kan worden. (S.SAROLEA, « La motivation du placement en détention d'étrangers en situation irrégulière de la dichotomie légalité-opportunité au contrôle de la proportionnalité », J.T. 1997, n°5834, p.165).

Aangezien U Raad ook heeft onderstreept dat:

“In casu is er van een gebonden bevoegdheid waarbij het bestuur geen enkele appreciatiemarge zou hebben, geen sprake. Vooreerst stelt de Raad vast dat naar luid van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, de minister of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag".

Reeds op grond hiervan alleen dient te worden vastgesteld dat de minister of zijn gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit dat er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948, zie ook RvS 9 maart 2004, nr. 129.004).

Er kan dan ook niet worden volgehouden dat het de minister aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. Door te stellen van oordeel te zijn dat de verzoekende partij geen schending van een hogere rechtsnorm aannemelijk maakt waardoor het beroep RvV onontvankelijk blijft, loopt de verwerende partij daarenboven vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

De verzoekende partij heeft er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies die tot de bestreden beslissing aanleiding hebben gegeven te weerleggen, ook al betreft het een gebonden bevoegdheid. Bij de beoordeling van de middelen zal in voorkomend geval rekening moeten worden gehouden met het feit dat de bevoegdheid van de verwerende partij een gebonden bevoegdheid was (RvS 29 mei 2009, nr. 193.654). Daarenboven primeert de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM op de exceptie van onontvankelijkheid omwille van een herhaald bevel. De exceptie ten aanzien van de eerste bestreden beslissing wordt verworpen.” (RvV, nr. 156 352 van 12 november 2015 in de zaak RvV X / VIII)

2.

We herinneren de tegenpartij aan de bevindingen van de HvJ in de zaak Uner t. Holland (18 oktober 2006)

« Dans l'affaire Boultif précitée, la Cour a énuméré les critères devant être utilisés pour l'appréciation de la question de savoir si une mesure d'expulsion était nécessaire dans une société démocratique et proportionnée au but légitime poursuivi. Ces critères, qui se trouvent reproduits au paragraphe 40 de l'arrêt de la chambre, sont les suivants : – la nature et la gravité de l'infraction commise par le requérant ; – la durée du séjour de l'intéressé dans le pays dont il doit être expulsé ; – le laps de temps qui s'est écoulé depuis l'infraction, et la conduite du requérant pendant cette période ;

– la nationalité des diverses personnes concernées ; – la situation familiale du requérant, et notamment, le cas échéant, la durée de son mariage, et d'autres facteurs témoignant de l'effectivité d'une vie familiale au sein d'un couple ; – la question de savoir si le conjoint avait connaissance de l'infraction à l'époque de la création de la relation familiale ; – la question de savoir si des enfants sont issus du mariage et, dans ce cas, leur âge ; et – la gravité des difficultés que le conjoint risque

(...)

En effet, le motif sous-jacent à la décision de faire de la durée du séjour d'une personne dans le pays hôte l'un des éléments à prendre en considération réside dans la supposition que plus longtemps une personne réside dans un pays particulier, plus forts sont ses liens avec ce pays et plus faibles sont ses liens avec son pays d'origine. A la lumière de ces considérations, il est évident que la Cour tiendra compte de la situation particulière des étrangers qui ont passé la majeure partie, sinon l'intégralité, de leur enfance dans le pays hôte, qui y ont été élevés et qui y ont reçu leur éducation.

(...)

Elle observe à cet égard que tous les immigrés installés, indépendamment de la durée de leur résidence dans le pays dont ils sont censés être expulsés, n'ont pas nécessairement une « vie familiale » au sens de l'article 8. Toutefois, dès lors que l'article 8 protège également le droit de nouer et entretenir des liens avec ses semblables et avec le monde extérieur (Pretty c. Royaume-Uni, no 2346/02, § 61, CEDH 2002-III) et qu'il englobe parfois des aspects de l'identité sociale d'un individu (Mikulić c. Croatie, no 53176/99, § 53, CEDH 2002-I), il faut accepter que la totalité des liens sociaux entre les immigrés installés et la communauté dans laquelle ils vivent font partie intégrante de la notion de « vie privée » au sens de l'article 8.

Indépendamment de l'existence ou non d'une « vie familiale », dès lors, la Cour considère que l'expulsion d'un immigré installé s'analyse en une atteinte à son droit au respect de sa vie privée. C'est en fonction des circonstances de l'affaire portée devant elle que la Cour décidera s'il convient de mettre l'accent sur l'aspect « vie familiale » plutôt que sur l'aspect « vie privée ». 60. A la lumière de ce qui précède, la Cour conclut que l'ensemble des éléments précités (paragraphe 57-59) doivent être pris en compte dans toutes les affaires concernant des immigrés établis censés être expulsés et/ou interdits du territoire à la suite d'une condamnation pénale. »

Dat uw Raad op 29.01.2016 onderstreepte dat:

“[...]Le Conseil rappelle que lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, il examine d'abord s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la CEDH, avant d'examiner s'il est porté atteinte au droit au respect de la vie privée et/ou familiale par la prise de l'acte attaqué.

Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée et/ou familiale, le Conseil doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris (cf. Cour EDH 13 février 2001, Ezzoudhi/France, § 25 ; Cour EDH 31 octobre 2002, Yildiz/Autriche, § 34 ; Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 21).

L'article 8 de la CEDH ne définit pas la notion de « vie familiale » ni la notion de « vie privée ». Les deux notions sont des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national. L'évaluation de savoir s'il est question ou non d'une vie privée ou familiale est essentiellement une question de fait dépendant de la présence de liens personnels suffisamment étroits (Cour EDH 12 juillet 2001, K. et T./Finlande (GC), § 150 ; Cour EDH 2 novembre 2010, Şerife Yiğit/Turquie (GC), § 93). La notion de « vie privée » n'est pas non plus définie par l'article 8 de la CEDH. La Cour EDH souligne que la notion de « vie privée » est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive (Cour EDH 16 décembre 1992, Niemietz/Allemagne, § 29 ; Cour EDH 27 août 2015, Parrillo/Italie (GC), § 153). L'existence d'une vie privée s'apprécie également en fait.

Ensuite, le Conseil doit examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée. A cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis.

S'il s'agit d'une première admission, comme en l'espèce, il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH, mais la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive d'autoriser l'étranger concerné à entrer ou rester sur son territoire afin de lui permettre d'y maintenir et d'y développer son droit à la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38). Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence, permettant de déterminer si l'Etat est parvenu à un équilibre raisonnable entre les intérêts concurrents de l'individu, d'une part, et de la société, d'autre part. Les Etats disposent, dans cette mise en balance des intérêts, d'une certaine marge d'appréciation. L'étendue de l'obligation positive dépend des circonstances particulières des personnes concernées et de l'intérêt général (Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume-Uni, § 37 ; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 39 ; Cour EDH 3 octobre 2014, Jeunesse/Pays-Bas (GC), § 106). [...]

Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. »(CCE, 29.01.2016, n. 161 031)

Dat Uw Raad onderstreept heeft dat: "Verzoekster maakt aannemelijk dat de verwerende partij op de hoogte was van haar huwelijk en het feit dat zij een aanvraag tot gezinshereniging in functie van de betrokken echtgenoot had ingediend. Dat wordt overigens niet ontkend in de nota. Op geen enkele wijze blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing of uit de stukken van het administratief dossier dat de billijke afweging die moest worden gemaakt in het licht van de fair-balance-toets voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing zou hebben plaatsgevonden. De verwerende partij kan er zich dan ook niet mee vergenoegen thans, in haar nota, te wijzen op een aantal elementen die in het licht van artikel 8 van het EVRM zouden spelen. Waar in de aanloop naar, dan wel het nemen van de bestreden beslissing dus geen blijk wordt gegeven van deze billijke belangenafweging, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet tegemoet is gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM en die haar mede wordt opgelegd in het kader van de zorgvuldigheidsplicht. De Raad kan niet zelf tot deze belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)." (zie: Rvv Nr. 135526 dd 18.12.2014);

3.

Overwegende dat moet worden herinnerd dat het beginsel van behoorlijk bestuur « audi alteram partem » de administratie verplicht een voorafgaand verhoor te voorzien alvorens een maatregel te nemen « dont les conséquences sont susceptibles d'affecter gravement la situation ou les intérêts de leur destinataires (vrije vertaling « waarvan de gevolgen op ernstige wijze de situatie of de belangen van de betrokkenen kan aantasten ») (R.v.S., arrest Lindeberg, n°179.795 dd. 18 februari 2008).

Dat artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie bepaalt dat :

"Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.”

Dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is (CCE, n° 141 336 van 19 maart 2015, RvV, n°126.158 van 24 juni 2014) ;

Dat “dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de

grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86.)” (RvV, n°126.158 van 24 juni 2014) ;

Dat het beginsel van behoorlijk bestuur « audi alteram partem » niet alleen van toepassing is op ambtenaren maar ook op elke andere persoon in de hypothese waarin de administratie aanstalten maakt om een voor hem nadelige handeling te stellen (P. LEWALLE, Contentieux administratif, Brussel, Larcier, 2008, pp. 221 – 223) ;

Dat dit beginsel een dubbel doel heeft: « d'une part, permettre à l'autorité de statuer en pleine et entière reconnaissance de cause et, d'autre part, permettre à l'administré de faire valoir ses moyens compte tenu de la gravité de la mesure que ladite autorité s'apprête à prendre à son égard » (vrije vertaling: « enerzijds aan de overheid toelaten om met volle en volledige kennis van de zaak te oordelen en anderzijds aan de administratie toelaten haar middelen te laten gelden rekening houdend met de ernst van de maatregel die de voornoemde overheid voorbereidt om tegen hem te nemen ») (R.v.S., arrest Pagnier, n°197.693 dd. 10 november 2009, R.v.S., 29 mei 1985, n°25.373, Omloop);

Dat er sprake is van een “principe de bonne administration et d'équitable procédure” (vrije vertaling: goede administratie en eerlijk proces)(C.E. 5 février 1970, n° 13.99, Lamalle)

Dat dit principe veronderstelt dat de persoon in kwestie moet geconvoceerd worden met indicatie van de elementen en de maatregelen die er zullen genomen worden (C.E. n°106.969, 24/5/2002) en moet toegang krijgen tot haar dossier en gehoord worden met de bijstand van een advocaat naar keuze, tenzij geval van extreme noodzaak (C.E., n°26.787, 26/6/1986; C.E., n°31.091, 18/10/1988) ;

Dat het principe ‘audi alteram partem’ slechts enkele uitzonderingen kent, nl. :

- Indien men in aanwezigheid is van een dringende noodzaak en wanneer « les exigences de la continuité et du bon fonctionnement du service le requièrent » (vrije vertaling :
- indien het voor de continuïteit en de goede werking van de dienst noodzakelijk blijkt),
- indien de geadmistreerde niet kan worden gecontacteerd in een redelijk termijn
- indien het gehoor nutteloos is omdat de feiten simpel en rechtsreeks geconstateerd kunnen worden of omdat het gehoor in geen enkele geval een invloed zou kunnen hebben op de toekomstige beslissing (C.E., 17 janvier 2003, n° 114.683, Daube)

Dat het artikel 41 van het Handvest van Grondrechten dit recht eveneens behandelt en van algemene toepassing is, gezien de arresten van 22 november 2012 (C-277/11) en 10 september 2013 (C-383/13) (die het principe als deel van de verdedigingsrechten verklaard) van het Europees Hof van Justitie ;

4.

Overwegende het administratieve rechtsbeginsel van goed bestuur en zorgvuldigheid de Dienst Vreemdelingenzaken verplichten om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen.

Dat beginsel werd al lang gesteld door de Raad van State:

« rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (RvS, Claeys, no. 14.098, 29 april 1970)

5.

Artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980 geeft aan hoe een inreisverbod van meer dan 5 jaar kan worden uitgeleverd aan een persoon die een ernstig gevaar voor de publieke orde vormt.

De duur van het inreisverbod wordt overgelaten aan de appreciatie van de administratie. Deze marge is echter niet grenzeloos.

De voorbereidingswerken van de wet van 19.01.2012 die het artikel 74/11 in de wet van 15.12.1980 toevoegden geven aan dat « Lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale, l'article 11, § 2, de la directive [2008/115/CE du 16 décembre 2008] ne fixe pas la durée maximale de l'interdiction. La directive impose toutefois de procéder à un examen individuel (considérant 6) et de prendre en compte "toutes les circonstances propres à chaque cas" et de respecter le principe de proportionnalité » (Doc. Parl. Ch., DOC 53, 1825/001, p. 23).

Artikel 11 van de Richtlijn 2008/115/CE geeft op zijn beurt aan dat :

« 1. Les décisions de retour sont assorties d'une interdiction d'entrée:

a) si aucun délai n'a été accordé pour le départ volontaire, ou

b) si l'obligation de retour n'a pas été respectée.

Dans les autres cas, les décisions de retour peuvent être assorties d'une interdiction d'entrée.

2. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant dûment compte de toutes les circonstances propres à chaque cas et ne dépasse pas cinq ans en principe. Elle peut cependant dépasser cinq ans si le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale.

[...] ».

In het arrest 177 216 van 31.10.2016 geeft Uw Raad aan dat:

Le Conseil rappelle enfin que l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité administrative en vertu des diverses dispositions légales doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de ces motifs. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet. Il souligne, sur ce point, que, dans le cadre du contrôle de légalité, il n'est pas compétent pour substituer son appréciation à celle de l'autorité administrative qui a pris la décision attaquée. Ce contrôle doit se limiter à vérifier si cette autorité n'a pas tenu pour établi des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle a donné desdits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui ne procède pas d'une erreur manifeste d'appréciation (dans le même sens : C.E., 6 juillet 2005, n° 147.344).

Dans un arrêt du 11 juin 2015 (C-554/13, Z. Zh. contre Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie), la Cour de Justice de l'Union européenne a exposé, s'agissant de l'interprétation de l'article 7, § 4, de la directive 2008/115/CE, selon lequel « [...] si la personne concernée constitue un danger pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale, les États membres peuvent s'abstenir d'accorder un délai de départ volontaire ou peuvent accorder un délai inférieur à sept jours », « qu'un État membre est tenu d'apprécier la notion de «danger pour l'ordre public», au sens de [cette disposition], au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant d'un pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public. Lorsqu'il s'appuie sur une pratique générale ou une quelconque présomption afin de constater un tel danger, sans qu'il soit dûment tenu compte du comportement personnel du ressortissant et du danger que ce comportement représente pour l'ordre public, un État membre méconnaît les exigences découlant d'un examen individuel du cas en cause et du principe de proportionnalité. Il en résulte que le fait qu'un ressortissant d'un pays tiers est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte ne saurait, à lui seul, justifier que ce ressortissant soit considéré comme constituant un danger pour l'ordre public au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115. Il convient toutefois de préciser qu'un État membre peut constater l'existence d'un danger pour l'ordre public en présence d'une condamnation pénale, même si celle-ci n'est pas devenue définitive, lorsque cette condamnation, prise ensemble avec d'autres circonstances relatives à la situation de la personne concernée, justifie un tel constat. [...] En outre, la simple suspicion qu'un ressortissant d'un pays tiers a commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national peut, ensemble avec d'autres éléments relatifs au cas particulier, fonder un constat de danger pour l'ordre public au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive

2008/115, dès lors que, ainsi qu'il découle du point 48 du présent arrêt, les États membres restent pour l'essentiel libres de déterminer les exigences de la notion d'ordre public, conformément à leurs besoins nationaux, et que ni l'article 7 de cette directive ni aucune autre disposition de celle-ci ne permettent de considérer qu'une condamnation pénale soit nécessaire à cet égard » (points 50 à 52), et conclu qu'« il convient de répondre à la première question que l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115 doit être interprété en ce sens qu'il s'oppose à une pratique nationale selon laquelle un ressortissant d'un pays tiers, qui séjourne irrégulièrement sur le territoire d'un État membre, est réputé constituer un danger pour l'ordre public au sens de cette disposition, au seul motif que ce ressortissant est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte » (point 54).

Dans cet arrêt, précisant qu'« il convient de considérer que la notion de «danger pour l'ordre public», telle que prévue à l'article 7, paragraphe 4, de ladite directive, suppose, en tout état de cause, en dehors du trouble pour l'ordre social que constitue toute infraction à la loi, l'existence d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société (voir, par analogie, arrêt Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749, point 33 et jurisprudence citée). Il s'ensuit qu'est pertinent, dans le cadre d'une appréciation de cette notion, tout élément de fait ou de droit relatif à la situation du ressortissant concerné d'un pays tiers qui est susceptible d'éclairer la question de savoir si le comportement personnel de celui-ci est constitutif d'une telle menace. Par conséquent, dans le cas d'un ressortissant qui est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte, figurent au nombre des éléments pertinents à cet égard la nature et la gravité de cet acte ainsi que le temps écoulé depuis sa commission » (points 59 à 62), la Cour a considéré que « que l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115 doit être interprété en ce sens que, dans le cas d'un ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sur le territoire d'un État membre qui est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte, d'autres éléments, tels que la nature et la gravité de cet acte, le temps écoulé depuis sa commission, ainsi que la circonstance que ce ressortissant était en train de quitter le territoire de cet État membre quand il a été interpellé par les autorités nationales, peuvent être pertinents dans le cadre de l'appréciation de la question de savoir si ledit ressortissant constitue un danger pour l'ordre public au sens de cette disposition. Dans le cadre de cette appréciation, est également pertinent, le cas échéant, tout élément qui a trait à la fiabilité du soupçon du délit ou crime reproché au ressortissant concerné d'un pays tiers » (point 65).

4.2.2. Au vu des termes similaires utilisés dans les articles 7, § 4, et 11, § 2, de la directive 2008/115/CE, cette dernière disposition ajoutant par ailleurs que la menace pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale doit être « grave », le Conseil estime qu'il convient de tenir compte de l'enseignement de l'arrêt de la Cour de Justice, cité au point 4.2.1., dans l'application des dispositions relatives à l'interdiction d'entrée.

En l'espèce, le Conseil constate que la partie défenderesse fixe la durée de l'interdiction d'entrée attaquée, à huit ans, « parce que l'intéressé constitue une menace grave pour l'ordre public », et relève, d'une part, une condamnation pénale encourue par le requérant le 18 novembre 2015 pour faits de stupéfiants et, d'autre part, la circonstance qu'il s'est vu délivré le 11 en 2012 une décision mettant fin à son droit de séjour de plus de 3 mois avec ordre de quitter le territoire.

Le Conseil estime toutefois qu'en fondant le constat selon lequel « l'intéressé constitue une menace grave pour l'ordre public » sur cette seule condamnation et sur le fait que le requérant s'est vu délivrer une décision mettant fin à son séjour avec un ordre de quitter le territoire, la partie défenderesse n'a pas valablement et suffisamment motivé sa décision en fait et en droit, au regard de l'article 74/11, § 1, alinéa 4, de la loi du 15 décembre 1980, et de l'interprétation qui doit en être faite, à la lumière de la jurisprudence susmentionnée de la Cour de Justice de l'Union européenne.

Il appartenait en effet à la partie défenderesse, en vue d'apprécier si le comportement personnel du requérant était constitutif d'une telle menace, de prendre en considération « tout élément de fait ou de droit relatif à [s]a situation » et, notamment, « la nature et la gravité de cet acte ainsi que le temps écoulé depuis sa commission », ce qui ne ressort nullement de l'examen du dossier administratif.

• Toepassings in casu

1.

Dat bestreden beslissing verschillende annotaties bevat van de identiteit van verzoeker;

Dat de eerste pagina van het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod de volgende naam vermeldt "A. M.";

Dat de kennisgevingsfiche van het bevel om het grondgebied te verlaten dan weer "M. A." vermeldt;

Dat de bestreden beslissing de Soedanese nationaliteit van verzoeker vermeldt terwijl hij over de Zuid-Soedanese nationaliteit beschikt;

Dat hoewel er melding wordt gemaakt van verschillende aliassen, verwerende partij tenminste wordt gehouden tot de melding van één enkele identiteit, dezelfde in elk dossier;

Dat de bestreden beslissingen op die manier manifest verschillende foutieve elementen bevatten en blijken geven van onvoldoende voorzichtigheid en nauwkeurigheid in het behandelen van het dossier;

2.

Dat indien verwerende partij opwerpt dat de Zuid-Soedanese nationaliteit van verzoeker in twijfel wordt getrokken en omwille van deze reden de Soedanese nationaliteit wordt vermeldt, dit opnieuw moet worden betwist, zoals reeds werd opgeworpen tijdens de asielaanvraag van verzoeker;

Dat, hoe dan ook, of verzoeker nu over de Zuid-Soedanese nationaliteit beschikt of over de Soedanese nationaliteit, in beide gevallen verzoeker in feite niet kan worden teruggezonden naar zijn land van herkomst, aangezien zowel Zuid-Soedan als Soedan in een erkend gewapend conflict verkeren, in de zin van artikel 3 EVRM.

Dat verzoeker naar één van deze twee landen terugsturen een ernstig onmenselijke en vernederende behandeling zou inhouden en hem potentieel in levensgevaar zou kunnen brengen, krachtens artikel 2 EVRM;

Dat bestreden beslissingen trouwens geen duidelijkheid verschaffen over waar verzoeker met dwang zou moeten terugkeren;

Dat de bestreden beslissingen er zelfs geen melding van maken;

Dat verzoeker terugzenden naar Soedan of Zuid-Soedan gelijk staat aan een burger terugsturen naar een oorlogsgebied;

Dat bestreden beslissingen nochtans geen analyse bevatten over het exact risico van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Soedan/Zuid-Soedan;

Dat verzoeker reeds tijdens zijn eerste asielaanvraag duidelijk had aangegeven dat hij een vrees koesterde ten aanzien van zijn land van herkomst;

Dat dit tenminste een aanwijzing diende te zijn om een correcte, nauwkeurige en voorzichtige analyse te maken van het te lopen risico of de schade in geval van terugkeer naar Soedan of Zuid-Soedan;

Dat het gebrek hieraan in de bestreden beslissingen onaanvaardbaar is;

Dat verzoeker verwijst naar het rapport van het CGVS van 8 februari 2018 (<https://www.cgvs.be/nl/actueel/soedan-rapport>), dat de plichten van de Belgische overheden om artikel 3 EVRM te respecteren, zoals geïnterpreteerd door het EHRM, heeft samengevat:

- "er bestaat een gedeelde verantwoordelijkheid tussen de betrokken persoon en de overheid die zijn situatie moet beoordelen. Die samenwerkingsplicht geldt nog meer 'lorsque des sources fiables font état de pratiques des autorités—ou tolérées par celles-ci—manifestement contraires aux principes de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales' » ;*
- "Uit op zijn minst één arrest blijkt dat het niet indienen van een asielaanvraag de staat niet 'ontslaat' van een effectief onderzoek van een eventueel reëel risico. In een arrest stelt het Hof: '... quoi qu'il en soit, [...] il appartenait aux autorités nationales, face à une situation de non-respect systématique des droits de l'homme telle que celle décrite cidessus, de s'enquérir du traitement auquel les requérants seraient exposés après leur refoulement.' Het Hof vervolgt: 'Le fait que les intéressés aient omis de demander expressément l'asile, eu égard aux circonstances de l'espèce, ne dispensait pas l'Italie de respecter ses obligations au titre de l'article 3'. Daarnaast heeft het Hof in*

een ander zaak beslist: 'Or, eu égard au caractère absolu des articles 2 et 3 de la Convention, une renonciation à la protection qui en résulte pour l'individu concerné est peu concevable. Il s'ensuit que, indépendamment de l'attitude du requérant, les autorités nationales compétentes ont l'obligation d'évaluer d'office tous les éléments portés à leur connaissance avant de se prononcer sur l'expulsion de l'intéressé vers l'Iran.' »

Het CGVS concludeert dat, in geval waar mensenrechtensituatie bijzonder problematiek is in het herkomstland, zoals in casu (cf infra), "zeker en vast voor landen van herkomst waarvoor uit algemene informatie (COI) blijkt dat de situatie met betrekking tot respect van mensenrechten of veiligheid (bv. ten gevolge van een gewapend conflict) bijzonder problematisch is, lijkt het moeilijk te verdedigen dat het niet indienen van een asielaanvraag, terwijl betrokkene elementen aanhaalt waarvoor er eventueel reden is tot toekenning van een status van bescherming, als een indicatie kan worden beschouwd dat er geen reëel risico conform art. 3 EVRM bestaat. De samenwerkingsplicht in hoofde van de overheid vereist in zo'n geval dat er effectiever "ten gronde" onderzocht wordt of de aangehaalde elementen "geloofwaardig" zijn en van die aard zijn dat zij wijzen op een reëel risico conform art. 3 EVRM.

Dit onderzoek en de beoordeling van het risico moeten gebeuren vooraleer en overgegaan wordt tot identificatie door de autoriteit van het land van herkomst".

Dat om deze redenen bestreden beslissingen een schending inhouden van artikel 2 en 3 EVRM en een ernstige tekortkoming is aan het principe van goed bestuur, evenredigheid, nauwkeurigheid en voorzichtigheid.

3.

Dat verwerende partij onvoldoende rekening houdt met het familiale en privéleven van verzoeker krachtens artikel 8 EVRM.

Dat bestreden beslissing kort melding maakt van een duurzame relatie met Mevrouw D. D., zonder enig bijkomend individueel element;

Dat verzoeker D. kent sinds zijn aankomst in België en een duurzame vriendschapsrelatie onderhoudt met haar;

Dat D. degene is die hem door dik en dun hielp, (en nog steeds helpt) aangezien zij de exacte omstandigheden van zijn verleden en daden kent en overtuigd is van zijn allesbehalve antisociaal en gevaarlijk gedrag;

Dat zij hem hielp om Franse lessen te volgen, opleidingen te verkrijgen, psychologische bijstand te vragen (stuk 3) en medische afspraken te bestellen;

Dat zij hem na zijn vrijlating een stabiel en omringd kader heeft aangeboden, met inzichtvolle bijstand om het 'normale' leven buiten de gevangenis opnieuw tegemoet te gaan;

Dat deze duurzame vriendschapsrelatie nooit heeft opgehouden tijdens de hechtenis;

Dat D. inderdaad verzoeker elke week kwam bezoeken met de nodige aanmoediging;

Dat deze vriendschapsrelatie voor verzoeker ondertussen levensbelangrijk is geworden en meedingt aan zijn heropbouw binnen de maatschappij;

Dat deze vriendschapsband garanties biedt op een beloftevolle toekomst van verzoeker;

Dat dit het geval is voor alle banden die verzoeker onderhoudt met de personen die een getuigenis hebben neergelegd (stukken 7);

Dat dit geen 'gewone' relaties zijn maar wel degelijk hechte banden in de zin van artikel 8 EVRM die dienen te worden beschermd;

Dat alle getuigenissen zich zeer positief uitlaten over de persoonlijkheid van verzoeker;

Dat meerdere getuigenissen concrete mogelijkheden zijn bij vrijlating;

Dat er op die manier wel degelijk sprake is van een concreet toekomstplan (reclasseringsplan) en het onbestaand risico tot het plegen van nieuwe feiten;

Dat geen van deze elementen worden vermeldt in bestreden beslissing;

14

Dat verwerende partij in feite absoluut niet weet (of niet heeft gevraagd naar) de omstandigheden van deze sterke en nodige band dat verzoeker heeft met D.;

Dat deze band nochtans duidelijk kan worden geïdentificeerd als gezinsleven dat dient te worden beschermd zoals voorgeschreven in artikel 8 EVRM.

Dat deze band bovendien niet zomaar zou kunnen worden verdergezet in geval van gedwongen terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst (dat in ieder geval in eerste instantie niet kan gebeuren omwille van de schending van artikel 3 EVRM dat dit zou inhouden);

Dat in Soedan geen van onze communicatiemogelijkheden met gemak bruikbaar zijn gezien de rampzalige situatie ter plaatse zowel op vlak van veiligheid als op materieel vlak;

Dat verwerende partij ook hier geenszins een nauwkeurige en evenredige analyse nog een evenwicht van belangen heeft uitgevoerd;

Dat dit een schending van artikel 8 EVRM inhoudt;

4.

Dat verwerende partij verzoeker kwalijk neemt geen asielaanvraag te hebben ingediend;

Dat zoals eerder benadrukt dit ten eerste geen aanwijzing kan zijn dat er geen risico tot schade is in geval van terugkeer naar het land van herkomst;

Dat ten tweede dit geen teken is van mogelijke onderduiking of gebrek aan medewerking met de autoriteiten, zoals verwerende partij tracht voor te stellen, aangezien de situatie complex is;

Dat verwerende partij kennis heeft van de voorbije procedure van verzoeker en zo ook weet dat in feite de nationaliteit van verzoeker in vraag werd gesteld;

Dat de Belgische asielinstanties op die manier het voor verzoeker quasi onmogelijk hebben gemaakt om enige kans te maken met een nieuwe asielaanvraag waarin hij volwaardige bewijzen zou kunnen brengen van zijn nationaliteit;

Dat het dan ook niet verbaast dat men niet zomaar authentieke en originele identiteitsdocumenten vanuit Zuid-Soedan bemachtigt, die, ter herinnering, een ernstig verstoord en precair oorlogsgebied uitmaakt;

Dat het dus niet de wil van verzoeker is om geen asielaanvraag in te dienen maar eerder omstandigheden buiten zijn wil die hem beletten om bewijzen te verzamelen om de buitensporige bewijslast opgelegd door de asielinstanties tegen te gaan en zo een kans te maken in het kader van een meervoudig asielaanvraag.

Dat verwerende partij in haar motivering niet trouw blijft aan de exacte situatie en zo faalt in haar motiveringsplicht krachtens artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 maar ook in haar nauwkeurige en voorzichtige analyseplicht;

5.

Dat verwerende partij verzoeker beschouwt als een verstoring en gevaar voor de openbare orde;

Dat zij terugkomt op de feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd door het Hof van Beroep van Brussel;

Dat zij de kwalificatie van deze feiten volledig overneemt, zonder meer;

Dat dient te worden opgemerkt dat verwerende partij laat uitschijnen dat op basis van de persoonlijkheid van verzoeker kan worden afgeleid dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde;

Dat nochtans duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing dat er allesbehalve rekening wordt gehouden met de specifieke persoonlijkheid van de verzoeker;

Dat zij niet dezelfde analyse als strafrechtinstanties dient over te nemen maar zich dient uit te drukken over het werkelijke gevaar dat verzoeker vormt voor de maatschappij;

Dat dit een ander proces inhoudt.

Dat verwerende partij weliswaar vergeet dat verzoeker met de hulp van zijn strafrechtadvocaten deze versie van feiten in feite volledig betwiste;

Dat hij inderdaad bij elke aanvraag tot penitentiair verlof opnieuw benadrukt dat hij de leidersrol en het financieel doel dat hem werd aangeschreven, volledig betwiste;

Dat men niet begrijpt waarom precies de feiten een zodanig maatschappelijke ernst vertonen dat verzoeker na een vijfjarige gevangenisstraf zonder enig incident en met een voorbeeldig gedrag een zodanig gevaar voor de maatschappij zou vormen, terwijl 13 attesten van naasten van het tegenovergestelde getuigen;

Dat, hoe dan ook, verzoeker zijn sanctie heeft aanvaard en heeft uitgezeten;

Dat krachtens het principe van non bis in idem hij geen tweede sanctie hoeft te ondergaan;

Dat, ook al werd er een definitief vonnis geveld over de gepleegde feiten en verzoeker deze versie niet meer kan betwisten, hij toch aandringt op het feit dat hij geen antisociaal en gevaarlijk gedrag toont en hij geen bedreiging vormt voor de maatschappij;

Dat hij dit reeds aantoonst met de band die hij onderhoudt met Mevrouw D. D., maar ook via een algemeen beeld van zijn goed gedrag in de gevangenis.

Verschillende documenten worden met dit opzicht neergelegd:

- Psychologische opvolging*
- Sociale bijstand*
- Taalles*
- Appreciatie job in hechtenis*
- Getuigenissen van naasten*

(stukken 3 tot 7).

Het feit dat verzoeker niet meer taalcurssussen of werkervaringen kan neerleggen kan dan ook niet verbazen gezien de hechtenis, overplaatsing naar een nieuwe gevangenis en de Covid-jaren.

Er dient te worden benadrukt dat de getuigenissen werden opgesteld door hechte vrienden met wie verzoeker een band onderhoudt die veel verder gaat dan wat verwerende partij tracht voor te stellen.

Verschillende passages van deze getuigenissen dienen te worden benadrukt.

Vooreerst werd het zeer verantwoordelijk en onberispelijk gedrag van verzoeker in de verf gezet door niet minder dan de directeur van zijn eerste gevangenis (Sint-Gillis) die hem om die reden een job met verantwoordelijkheden toevertrouwde:

Daarnaast benadrukt de Heer H. P. dat verzoeker dezelfde waarden en normen heeft als wij en over uitstekende vaardigheden beschikt die een knelpuntberoep inhouden;

Dat dit zeer verschillend is van het aangehaalde 'gebrek aan normen en waarden' vanwege verwerende partij in bestreden beslissingen;

Daarnaast getuigen verschillende vrienden die verzoeker reeds sinds 2018 of vroeger (en dus lang genoeg) kennen en nooit enig gevaarlijk of antisociaal gedrag hebben vastgesteld;

integendeel, zijn vriendelijkheid, betrokkenheid, respect en positiviteit komt steeds naar voren;

Meerdere vrienden en kennis herinneren er ook aan hoe bewonderenswaardig het is dat verzoeker in staat is een dergelijke mindset te behouden na 5 jaar hechtenis in zeer moeilijke omstandigheden (waaronder een plotse overdracht in Wortel, ver van zijn sociaal en familiaal netwerk en waar hij geen referenties heeft). De getuigenissen van de Heer M. D. en Mevrouw R. A. zijn hierover zeer sprekend.

Mevrouw D. D. getuigt op haar beurt over de persoonlijkheid van verzoeker die ver weg blijft van wat de bestreden beslissing aangeeft:

A. besloot al snel zijn straf op zich te nemen, deze te aanvaarden en volledig uit te zitten. Hij besloot zoveel mogelijk te studeren, te leren en zichzelf op te voeden. Hij heeft alle opleidingen gevolgd die hem in de gevangenis zijn aangeboden en heeft ook actief gewerkt: in de werkplaats, in de keuken, in de voorraadbeheer, of in bouwworkshops; telkens weer hebben bewakers en werkplaats- of keukenchefs hem taken toevertrouwd die het grootste vertrouwen vereisen.

Het concreet zicht op toekomst zijn niet alleen valse beloftes en worden bevestigd door de prangende getuigenis van Mevrouw D.:

We hebben samen de begeleiding van zijn nieuwe asielaanvraag uitgewerkt en begrepen dat het voor A. eenvoudiger zou zijn om bewijzen van zijn Zuid-Soedanese nationaliteit te verkrijgen wanneer hij uit de gevangenis zou zijn en contact kon hebben met een deel van zijn familie die in zijn dorp is achtergebleven. We hebben samen zijn toekomstige scholing gepland: we hebben zijn school voor nationale talen en zijn toekomstige carrosserieopleiding gepland om hem te helpen zijn echte droom te verwezenlijken: carrossier worden.

Hieruit volgt dat de motivatie van de bestreden beslissing niet aangepast is aan de situatie van verzoeker en algemeen en vaag blijft, uitsluitend gebaseerd op het vonnis dat reeds geveld werd.

De motivatie geeft geen blijk van individuele analyse;

De motivatie van de bestreden beslissing lijkt aldus stereotiep en biedt geen verdere ontwikkeling in haar motieven;

Dat er in het strafrechtelijk dossier steeds wordt vermeld door de instanties dat er nooit een grondige inschatting kon gemaakt worden van de persoonlijkheid van verzoeker;

Alsook dat er niet echt definitieve conclusies konden worden getrokken betreffende zijn persoonlijkheid;

Men herinnert er ook aan dat verzoeker voorafgaand aan vermeld vonnis geen enkel probleem heeft gehad met het gerecht, hetzij in België hetzij in andere landen, wat hem dus een gunstig strafrechtelijk verleden aanschrijft;

Dat er bijgevolg geen sprake is van een volharde crimineel;

Dat verzoeker bovendien sinds enige tijd psychologische bijstand volgt en deze kan verderzetten, ondanks zijn vrijlating (stuk 3);

Dat er dient rekening te worden gehouden met de uitzonderlijke wil van verzoeker om zijn leven opnieuw op te bouwen en zich te integreren;

Dat hij zo nooit zijn banden met de Belgische maatschappij en zijn heropbouw tijdens zijn hechtenis heeft verwaarloosd (cfr. Mevrouw D. die op bezoek kwam);

Ondanks de gepleegde fouten in het verleden wil hij zichzelf op het rechte pad brengen en volgde hij talrijke cursussen binnen de gevangenis.

Er blijkt duidelijk uit alle bovenstaande bevindingen dat de persoonlijkheid van verzoeker een sereniteit, motivatie, ambitie en wil tot verbetering uitstraalt; dat verzoeker zich nooit schuldig maakte aan crisissen, uitpattingen, woede-uitbarstingen of dergelijke gewelddadige gedragsproblemen, dat hij steeds kalm bleef en de gevolgen van zijn handelingen onderging;

Dat 13 geïndividualiseerde getuigenissen van naasten regelrecht ingaan tegenover het zogezegd "antisociaal" en gevaarlijk gedrag van verzoeker en het tegenovergestelde bewijzen;

Bovendien werd verzoeker reeds strafrechtelijk werd gestraft voor zijn handelingen;

Hem opnieuw straffen houdt een dubbele straf in;

In tegenstelling tot wat de tegenpartij laat uitschijnen is het uiterst ONWAARSCHIJNLIJK dat verzoeker zich opnieuw schuldig maakt aan soortgelijke feiten;

Er is dus manifest een volledig foutieve interpretatie of gebrek aan inrekeningname is van de situatie van verzoeker en dat dit volledig gebrek aan dienstige motivering inhoudt.

Dat Uw Raad meermaals heeft herinnerd dat: "Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor dit beginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken" (zie: Rvv Nr. 135526 dd 18.12.2014);

Dat in die zin de tegenpartij een slechte indruk probeert te creëren over verzoeker die onterecht is.

6.

Dat op basis van bovenvermelde elementen duidelijk blijkt dat verwerende partij niet op de hoogte is (of wil zijn) van de pertinente omstandigheden betreffende verzoeker (bv. zijn band met Mevrouw D. D.);

Dat dit wel het geval zou zijn indien hij correct werd gehoord;

Dat hij alleen een formulier verkreeg en enkele algemene weinig pertinente vragen kreeg over zijn situatie, die onvoldoende zicht bieden op de volledige context;

Dat het recht om voldoende, correct, nauwkeurig en voorzichtig gehoord te worden aan verzoeker werd ontzegd;

Dat men zich vragen stelt over de voorzichtigheid en de nauwkeurigheid waarmee de administratie normaal gezien de beslissing wordt geacht te nemen;

Dat verwerende partij, in haar motivatie van de bestreden beslissing, op die manier, zowel de algemene rechtsbeginsels van nauwkeurigheid en voorzichtigheid schendt, maar ook haar motiveringsplicht krachtens bovenvermelde artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van formele bestuurshandelingen;

Dat tegenpartij bovenvermelde wetsbepalingen schendt.

7.

Dat uit de stukken van het dossier en uit de motivering van het bestreden besluit blijkt dat verzoeker vóór de kennisgeving van bestreden beslissingen niet voldoende is gehoord over de elementen die verband houden met zijn vrees voor zijn leven in geval van gedwongen terugkeer naar Zuid-Soedan en met betrekking tot zijn opmerkingen over het vormen van een bedreiging voor de openbare orde. Dat dit verhoor ook in de gevangenis heeft plaatsgevonden zonder de hulp van een advocaat, in strijd met de vereisten van artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna EHRM), zoals geïnterpreteerd door het leidende arrest van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM), Salduz v. Turkije;

Dat als artikel 6 EVRM van toepassing is op gerechtelijke procedures en niet stroomopwaarts in het kader van een hoorzitting en een administratieve procedure gericht op het opleggen van een inreisverbod (en zo uitgebreid als in casu, namelijk over het gehele Schengengrondgebied en voor een periode van tien jaren), is het op zijn minst passend om naar analogie te redeneren;

Dat in feite het gebrek aan bijstand van een advocaat bij een beslissing die zulke aanzienlijke gevolgen heeft voor een persoon (d.w.z. waardoor hij of zij geen toegang krijgt tot het gehele Schengengrondgebied of enige kans op bescherming tegen zijn angst om in zijn land te worden vermoord) van oorsprong en dit voor een periode van maximaal tien jaar) is in strijd met de beginselen van behoorlijk bestuur, procedurele waarborgen en het recht om geldig te worden gehoord, met het beginsel 'audit alteram partem', met het beginsel van legitiem vertrouwen en met het beginsel van procedurele samenwerking;

dat de bestreden beslissing nietig moet worden verklaard wegens een substantiële onregelmatigheid in de administratieve procedure;

Bovendien is dit beroep ook gebaseerd op het principe van materiële motivatie, de verplichting om exacte, relevante en adequate motivatie te geven, de schending van het algemene juridische principe van respect voor de rechten van de verdediging en de rechten van verdediging, het algemene principe van "Audi de wet

alteram partem, het beginsel van legitiem vertrouwen en het beginsel van procedurele samenwerking, artikel 6, lid 1 van Richtlijn 2008/11/EG, vereisen dat de administratie de betrokken persoon hoort wanneer zij een ernstige maatregel tegen hem neemt;

Dat het beginsel “audit alteram partem” de mogelijkheid inhoudt om op een nuttige en effectieve wijze zijn standpunt over de beslissing kenbaar te maken;

Dat het inreisverbod inhoudelijk Europese regelgeving impliceert;

Dat in feite de artikelen 7 en 8 evenals 44 en volgende, 71 tot 74 en 74/5 tot 74/19 van de wet van 15 december 1980 de omzetting vormen van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en van de Raad met betrekking tot gemeenschappelijke normen en procedures die in de lidstaten van toepassing zijn op de terugkeer van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen;

Dat het inreisverbod valt onder artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980;

Dat bijgevolg de rechten en plichten uit diezelfde richtlijn 2008/115/EG worden ontleend, zodat het recht om gehoord te worden van toepassing is;

Dat deze redenering herhaaldelijk werd gevolgd door de Raad van State, met name in zijn arrest nr. 181 385 van 27 januari 2017, dat meer specifiek betrekking had op een bevel om het grondgebied te verlaten;

Aangezien een inreisverbod echter slechts een (mogelijke) accessoire is van een bevel om het grondgebied te verlaten, kan dezelfde redenering naar analogie worden toegepast;

Dat de Raad van State inderdaad heeft overwogen dat het inreisverbod (...) kan worden gekwalificeerd als een accessoire maatregel in relatie tot een bevel om het grondgebied te verlaten voor zover een dergelijk verbod niet kan worden genomen zonder een bevel om het grondgebied te verlaten, is geadopteerd;

Dat artikel 74/11 bovendien bepaalt dat het uitzettingsbesluit in bepaalde gevallen gepaard gaat met een inreisverbod, hetgeen het bijkomende karakter van dit inreisverbod in relatie tot de verplichting tot afgelegen ligging bevestigt;

Dat uw Raad ook van mening was dat:

« 2.3. En l'espèce, dans la mesure où la décision d'interdiction d'entrée, deuxième objet du présent recours, se réfère à la décision d'ordre de quitter le territoire, premier objet du présent recours, en indiquant que « La décision d'éloignement du 24/01/2017 est assortie de cette interdiction d'entrée. », le Conseil ne peut qu'observer que le présent recours a pour objets deux décisions qui ont été prises dans le lien de dépendance étroit édicté par l'article 74/11, §1er, de la loi du 15 décembre 1980, précité, avec cette conséquence qu'il s'indique, afin d'éviter toute contradiction qui serait contraire à une bonne administration de la justice, de les instruire comme un tout et de statuer à leur égard par un seul et même arrêt. »1 ;

Het is daarom passend om naar analogie te verwijzen naar het bovengenoemde arrest van Uw Raad, waarin wordt bepaald dat:

« 5.3.1.2. A cet égard, quant à la violation du droit d'être entendu, invoqué par la partie requérante en tant que principe général de bonne administration, le Conseil rappelle que l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 résulte de la transposition en droit belge de l'article 6.1. de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier (ci-après : la directive 2008/115/CE), lequel porte que « Les États membres prennent une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire, sans préjudice des exceptions visées aux paragraphes 2 à 5 ». Il résulte de ce qui précède que toute décision contenant un ordre de quitter le territoire au sens de la loi du 15 décembre 1980 est ipso facto une mise en oeuvre du droit européen. Le droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne est donc applicable en l'espèce.

En pareille perspective, le Conseil relève que dans un arrêt, rendu le 11 décembre 2014, la Cour de Justice de l'Union européenne a indiqué que « la règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Afin d'assurer une protection effective de la personne concernée, elle a notamment pour objet que cette dernière puisse corriger une erreur ou faire valoir tels éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu'elle ait tel ou tel contenu [...]. [...] Il résulte de ce qui

précède que le droit d'être entendu avant l'adoption d'une décision de retour doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours. [...] » (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, points 34, 36-37 et 59)

Partant, eu égard à la finalité de ce principe général de droit, l'autorité compétente doit, pour statuer en pleine connaissance de cause, procéder à une recherche minutieuse des faits, récolter des renseignements nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier (dans le même sens : C.E, 19 février 2015, n° 230.257).

5.3.1.3. En l'espèce, dans la mesure où l'acte dont la suspension de l'exécution est sollicitée consiste en un ordre de quitter le territoire, pris unilatéralement par la partie défenderesse, sur 1 CCE, arrêt n°181 385 du 27 janvier 2017 21 la base de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980, le Conseil estime que le droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne, imposait à la partie défenderesse de permettre à la requérante de faire valoir utilement ses observations.

Or, en l'occurrence, le Conseil observe qu'il ne ressort nullement du dossier administratif que la partie défenderesse aurait invité la requérante à faire valoir, avant la prise de l'acte attaqué, des « éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu'elle ait tel ou tel contenu (...) »

La circonstance, rappelée par la partie défenderesse à l'audience, que la requérante a été entendue par les services de police, lors de l'arrestation administrative dont elle a fait l'objet, le 24 janvier 2017, à l'adresse de la résidence qu'elle partage avec son compagnon, ne peut suffire à énerver ce constat. Il ne ressort, en effet, nullement des mentions figurant dans ledit « rapport administratif », que la requérante ait, dans ce cadre, été informée de l'intention de la partie défenderesse de lui délivrer l'ordre de quitter le territoire querellé, ni, partant, qu'elle ait eu la possibilité de faire connaître son point de vue, de manière utile et effective, à ce sujet.

En conséquence, sans se prononcer sur les éléments mis en exergue à l'appui du présent recours, le Conseil ne peut que constater qu'en ne donnant pas à la requérante la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue avant l'adoption de l'acte attaqué, qui constitue une décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, la partie défenderesse n'a pas respecté son droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne, en telle sorte qu'il ne peut être exclu que - ainsi que le soutient la partie requérante - elle ait adopté la décision querellée sans disposer de l'ensemble des renseignements nécessaires pour statuer en pleine connaissance de cause au sujet, notamment, des éléments se rapportant à la vie familiale du requérant, protégés par l'article 8 de la CEDH.

Il résulte de ce qui précède qu'en ce qu'ils sont pris d'une violation de l'article 8 de la CEDH et du droit d'être entendu, les deuxième et troisième moyens apparaissent prima facie sérieux.».

Dat in casu de bestreden handeling eveneens is verricht met inachtnaam van dit recht om te worden gehoord;

Dat het simpele feit dat verzoeker is gehoord niet betekent dat dit recht om te worden gehoord is geëerbiedigd, het is nog steeds noodzakelijk dat de voorwaarden voor het horen op adequate wijze zijn vervuld en dat de betrokkene in staat is geweest om de elementen in zijn voordeel tijdens zijn hoorzitting te delen;

Dat het recht om te worden gehoord geen theoretisch recht is, maar dat het nuttige effect ervan op geldige wijze moet worden gerealiseerd, en dat het feit dat hij werd bijgestaan door een advocaat verzoeker in staat had kunnen stellen zich correct uit te spreken over zijn vrees voor zijn leven in de geval van refoulement in Zuid-Soedan;

Dat blijkt expliciet uit de jurisprudentie van uw Raad:

« Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker in het kader van zijn asielprocedure melding maakte van zijn twee broers die op hetzelfde adres in België verbleven zie gehoorverslag d.d. 19 juli 2011). De verzoeker beperkt zijn kritiek niet tot een louter theoretische discussie omtrent de hoorplicht, maar brengt specifieke elementen aan waarvan het aannemelijk is dat zij het bestuur, mits naleving van de hoorplicht, er mogelijks hadden toe kunnen brengen om de termijn van het inreisverbod in te korten. De beoordeling hieromtrent ligt echter finaal bij het bestuur. Het niet horen van de verzoeker heeft in casu dan

ook een bepalende invloed op de strekking van de bestreden beslissing, zodat het vastgestelde gebrek in de besluitvorming de vernietiging van de bestreden beslissing met zich mee brengt. (...)

Een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur is in casu aangetoond. Het middel is in de aangegeven mate gegrond. » ;

Het recht om te worden gehoord is op geen enkel moment vanuit de invalshoek van artikel 3 EVRM gezien en bood verzoeker niet de mogelijkheid zich hierover uit te spreken.

Op basis van de motivering van de beslissing kan dus niet worden vastgesteld dat een zorgvuldige analyse van de omstandigheden van de zaak heeft plaatsgevonden en dat het beginsel van voorafgaande hoorzitting is geschonden.

Dat aldus door de Raad van State in voornoemd arrest van 15 december 2015 is geoordeeld dat:

« L'interdiction d'entrée, régie par l'article 11 de la directive précitée 2008/115/CE ainsi que par les articles 74/11 et 74/12 de la loi du 15 décembre 1980, peut être qualifiée de mesure accessoire par rapport à un ordre de quitter le territoire dans la mesure où une telle interdiction ne peut être prise sans qu'un ordre de quitter le territoire ait été adopté. Toutefois, l'interdiction d'entrée est un acte ayant une portée juridique propre qui ne se confond pas avec celle de l'ordre de quitter le territoire.

L'objet de ces décisions est différent. Il en est de même des motifs justifiant leur adoption. En conséquence, l'interdiction d'entrée cause un grief distinct de celui résultant de l'ordre de quitter le territoire. La décision de retour contraint l'étranger à s'éloigner de Belgique et l'interdiction d'entrée l'empêche d'y revenir. En outre, l'importance du grief, causé par l'interdiction d'entrée, dépend de la durée pour laquelle elle est imposée. En l'espèce, la requérante a ordonné à la partie adverse de quitter le territoire en raison de l'irrégularité de son séjour en Belgique et elle lui a interdit d'entrer en Belgique pendant deux ans parce qu'elle n'avait pas respecté des ordres de quitter le territoire antérieurs et que l'obligation de retour n'avait pas été remplie.

Le droit pour toute personne d'être entendue, afin de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, est consacré par le principe général du droit de l'Union européenne du respect des droits de la défense, applicable en l'espèce. La circonstance que la partie adverse ait exposé son point de vue au sujet de l'ordre de quitter n'implique pas qu'elle ait, de ce fait, exprimé également son opinion à propos de l'interdiction d'entrée. Comme cela a été précisé, il s'agit d'actes distincts justifiés par des motifs différents. Dès lors que l'interdiction d'entrée était de nature à affecter de manière défavorable et distincte de l'ordre de quitter le territoire les intérêts de la partie adverse, son droit à être entendue impliquait que la requérante l'invitât à exposer également son point de vue au sujet de cette interdiction avant de l'adopter. Le premier juge a donc pu décider légalement que le principe général du droit de l'Union européenne du respect des droits de la défense n'a pas été respecté par la requérante car la partie adverse n'a pu faire valoir son point de vue qu'à l'égard de l'ordre de quitter le territoire et non à propos de l'interdiction d'entrée. La motivation de l'arrêt attaqué ne méconnaît pas les dispositions invoquées à l'appui du moyen unique. »

Dat het recht om te worden gehoord bovendien impliceert dat de wederpartij rekening houdt met de verklaringen van de vreemdeling voordat hij een dwangmaatregel tegen hem treft en dat hij deze in aanmerking neemt bij de motivering van zijn besluit;

dat indien de wederpartij zich baseert op een hoorzittingsrapport, deze hoorzitting niet heeft plaatsgevonden onder omstandigheden die bevorderlijk zijn voor het bekendmaken van alle elementen die het in aanmerking nemen van de elementen met betrekking tot artikel 3 EVRM mogelijk maken;

Dat het verhoor van verzoeker op beknopte wijze heeft plaatsgevonden, zonder tussenkomst van een advocaat en dat niets erop wijst dat in dit kader over het inreisverbod is gesproken;

Dat de Raad van State in dit verband in het hierboven aangehaalde arrest nr. 171 199 van 4 juli 2016 heeft overwogen:

« Quant à la violation du droit d'être entendu, invoqué par la partie requérante, le Conseil rappelle que l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 résulte de la transposition en droit belge de l'article 6.1. de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier (ci-après : la directive 2008/115/CE), lequel porte que « Les États membres prennent une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire, sans préjudice des exceptions visées aux paragraphes 2 à 5 ». Il résulte de ce qui précède que toute décision

contenant un ordre de quitter le territoire au sens de la loi du 15 décembre 1980 est ipso facto une mise en oeuvre du droit européen. Le droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne est donc applicable en l'espèce.

Le Conseil relève en outre que la Cour de Justice de l'Union européenne a indiqué, dans un arrêt C-166/13, rendu le 5 novembre 2014, que « Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts (voir, notamment, arrêt M., EU:C:2012:744, point 87 et jurisprudence citée). [...] Toutefois, selon une jurisprudence de la Cour également constante, les droits fondamentaux, tels que le respect des droits de la défense, n'apparaissent pas comme des prérogatives absolues, mais peuvent comporter des restrictions, à la condition que celles-ci répondent effectivement à des objectifs d'intérêt général poursuivis par la mesure en cause et ne constituent pas, au regard du but poursuivi, une intervention démesurée et intolérable qui porterait atteinte à la substance même des droits ainsi garantis (arrêts Alassini e.a., C-317/08 à C 320/08, EU:C:2010:146, point 63; G. et R., EU:C:2013:533, point 33, ainsi que Texdata Software, C 418/11, EU:C:2013:588, point 84). [...] Par conséquent, il découle de l'obligation de prendre, à l'égard des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire,

une décision de retour, prescrite par l'article 6, paragraphe 1, de cette directive, aux termes d'une procédure équitable et transparente, que les États membres doivent, dans le cadre de l'autonomie procédurale dont ils disposent, d'une part, prévoir explicitement dans leur droit national l'obligation de quitter le territoire en cas de séjour irrégulier et, d'autre part, pourvoir à ce que l'intéressé soit valablement entendu dans le cadre de la procédure relative à sa demande de séjour ou, le cas échéant, sur l'irrégularité de son séjour. [...] Le droit d'être entendu dans toute procédure, tel qu'il s'applique dans le cadre de la directive 2008/115 et, notamment, de l'article 6 de celle-ci, doit être interprété en ce sens qu'il ne s'oppose pas à ce qu'une autorité nationale n'entende pas le ressortissant d'un pays tiers spécifiquement au sujet d'une décision de retour lorsque, après avoir constaté le caractère irrégulier de son séjour sur le territoire national à l'issue d'une procédure ayant pleinement respecté son droit d'être entendu, elle envisage de prendre à son égard une telle décision, que cette décision de retour soit consécutive ou non à un refus de titre de séjour » (CJUE, 5 novembre 2014, C-166/13).

La Cour estime également qu'« Un tel droit fait [...] partie intégrante du respect des droits de la défense, principe général du droit de l'Union. Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts » (§§ 45 et 46), elle précise toutefois que « L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union » (§ 50).

Le Conseil rappelle encore que dans l'arrêt « M.G. et N.R. » prononcé le 10 septembre 2013 (C-383/13), la Cour de Justice de l'Union européenne a précisé que « [...] selon le droit de l'Union, une violation des droits de la défense, en particulier du droit d'être entendu, n'entraîne l'annulation de la décision prise au terme de la procédure administrative en cause que si, en l'absence de cette irrégularité, cette procédure pouvait aboutir à un résultat différent [...]. Pour qu'une telle illégalité soit constatée, il incombe en effet au juge national de vérifier, lorsqu'il estime être en présence d'une irrégularité affectant le droit d'être entendu, si, en fonction des circonstances de fait et de droit spécifiques de l'espèce, la procédure administrative en cause aurait pu aboutir à un résultat différent du fait que les ressortissants des pays tiers concernés auraient pu faire valoir des éléments de nature à [changer le sens de la décision] » (CJUE, 10 septembre 2013, C-383/13, points 38 et 40).

2.3.2. En l'espèce, dans la mesure où le premier acte attaqué est un ordre de quitter le territoire, pris unilatéralement par la partie défenderesse, sur la base de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980, le Conseil estime que le droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne, imposait à la partie défenderesse de permettre à la requérante de faire valoir utilement ses observations.

Or, le Conseil observe qu'en termes de requête, la partie requérante fait valoir, dans l'exposé des faits, que l'épouse du requérant a deux enfants sur le territoire du Royaume ainsi que des petits-enfants, et dans ce qui peut être tenu pour une première branche, « Qu'il y a une logique pour [la requérante] à rester dans le royaume de Belgique en attendant l'issue de la procédure relative à son épouse ; [...] qu'une procédure effective comprend notamment le fait de ne pas séparer un couple durant le temps de trois mois au plus nécessaire pour qu'une juridiction rende un arrêt », ainsi que, dans ce qui peut être tenu pour une troisième branche, que « le requérant est marié et qu'une décision d'éloignement de deux ans compromet la vie de ce couple et viole les droits au respect de la vie privée et familiale ».

Le Conseil constate qu'il ne ressort nullement des pièces versées au dossier administratif, que, dans le cadre de la procédure ayant conduit à la prise de l'ordre de quitter le territoire, la requérante a pu faire valoir les éléments relatifs à sa situation personnelle, à la situation administrative de son épouse et plus particulièrement à la vie familiale qu'il entretient avec cette dernière, dont la prise en compte aurait pu amener à ce que la procédure administrative en cause aboutisse à un résultat différent.

Sans se prononcer sur ces éléments, le Conseil ne peut que constater qu'en ne donnant pas à la requérante la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue avant l'adoption du premier acte attaqué, qui constitue une décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, la partie défenderesse n'a pas respecté son droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne.

(...)

2.4.1. En ce qui concerne le deuxième acte attaqué, à savoir, l'interdiction d'entrée prise à l'égard du requérant, le Conseil observe que s'il ressort de l'article 110terdecies de l'arrêté royal du 8 octobre 1981, et des modèles qui figurent aux annexes 13sexies et 13septies du même arrêté royal, que l'ordre de quitter le territoire et l'interdiction d'entrée constituent dorénavant des actes distincts, il n'en reste pas moins que la décision d'interdiction d'entrée accompagne nécessairement un ordre de quitter le territoire (annexe 13 ou 13septies). Elle doit donc en être considérée comme l'accessoire (dans le même sens : C.E., arrêt n°229.575 du 16 décembre 2014).

2.4.2. En l'espèce, l'interdiction d'entrée prise à l'encontre du requérant, constitue une décision subséquente à l'ordre de quitter le territoire susmentionné, qui lui a été notifié à la même date. Au vu de l'annulation de cet acte, il s'impose donc de l'annuler également. »

Dat verzoeker zich niet nuttig heeft kunnen uitlaten over het hem opgelegde inreisverbod (of bevel om het grondgebied te verlaten, trouwens) op Schengengrondgebied;

Dat deze elementen desalniettemin de beslissing hadden kunnen beïnvloeden in die mate dat het melden van een inreisverbod een prerogatief en geen verplichting van de tegenpartij is;

Dat een terugkeer naar Zuid-Soedan (aangezien het inreisverbod het gehele Schengengrondgebied betreft) een schending van artikel 3 EVRM zou opleveren

8.

Dat reeds werd aangegeven hoe verzoeker de feiten aan de grondslag van zijn straf betwist, hij hoe dan ook zijn straf heeft uitgezeten en geen gevaar vormt voor de maatschappij gezien zijn breed sociaal netwerk (dat niet alleen "illegale personen" inhoudt, zoals het administratief dossier soms lijkt voorop te stellen), zijn ongevaarlijke en sociale persoonlijkheid, zijn vaardigheden die op een knelpuntberoep kunnen uitmonden en zijn wil tot leren;

Dat hierdoor de duur van het inreisverbod niet concreet wordt gemotiveerd, uitgelegd of enige grondslag krijgt in de feiten;

Dat de duur van het inreisverbod buitensporig en disproportioneel is;

Dat de duur van het inreisverbod onevenredig is;

9.

Wat betreft het feit dat het inreisverbod voor het hele Schengengebied geldt;

Dat het Schengengebied een ruimte van vrij verkeer van personen tussen de verdragsluitende partijen (staten die de overeenkomst hebben ondertekend) aanwijst;

Dat de wederpartij aan verzoeker een inreisverbod heeft opgelegd, geldend voor het gehele Schengengrondgebied;

Hoewel het Schengensysteem een lidstaat toestaat de toegang tot het gehele Schengengrondgebied te verbieden, blijft het een feit dat dit verbod proportioneel moet zijn;

Dat ten eerste dient te worden opgemerkt dat verzoeker geen gevaar vormt voor de maatschappij en het verbod uit te breiden tot het hele Schengengebied buitensporig en disproportioneel;

Dat, ten tweede, de wederpartij, door aan verzoeker een inreisverbod (en een bevel om het grondgebied te verlaten) op te leggen dat zich uitstrekte over het gehele Schengengrondgebied, haar bevoegdheid ratione loci heeft overschreden, aangezien zij bevoegd was een inreisverbod uit te vaardigen dat alleen geldig was op het Belgische grondgebied, met name als zij van oordeel was dat de verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormde;

Dat België in deze hypothese deze gegevens moest vastleggen in de Algemene Nationale Databank (BNG), dus van toepassing op het Belgische grondgebied, en niet in het Schengen Informatie Systeem (SIS), aangezien dit inreisverbod alleen op Belgisch grondgebied kan gelden,”

3.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“In een enig middel wordt de schending aangehaald van de artikelen 2, 3 en 8 EVRM, van de artikelen 7, 42, 44bis, 62 en 74 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht inzake bestuurshandelingen, alsook van het non bis in idem-beginsel, van het hoorrecht, en van het vertrouwensbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het nauwkeurigheds- en het evenredigheidsbeginsel.

Verzoeker beweert dat hij de Zuid-Soedanese nationaliteit heeft. Daarnaast stelt hij dat er onvoldoende rekening wordt gehouden met zijn “duurzame vriendschapsrelatie” met de Belgische D. D..

Verzoeker stelt dat hij geen nieuwe strafrechtelijke inbreuken zal plegen.

Verzoeker bekritiseert dat hij niet gehoord werd voorafgaand aan de bestreden beslissing.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het bestreden bevel is afgegeven in toepassing van artikel 7 alinea 1, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

Art. 7 Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden

Verzoeker betwist niet dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Wel betwist verzoeker een gevaar te vormen voor de openbare orde en hij beweert ook dat hij de Zuid-Soedanese nationaliteit heeft.

Het bestreden inreisverbod is gebaseerd op artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Het is de wil van de wetgever dat het bestuur inschat of een vreemdeling een (ernstig) risico vormt om de openbare orde te schaden en indien dat het geval is, dan voorziet de wetgever dat aan die vreemdeling een verwijderingsmaatregel kan worden opgelegd en een inreisverbod.

De inschatting of een vreemdeling in de toekomst strafbare feiten zal plegen en de openbare orde zal verstoren is niet berekenbaar met een wiskundige formule en het bestuur beschikt evenmin over een glazen bol. Om die inschatting op ernstige en objectieve wijze te kunnen maken, met name of iemand in de toekomst de openbare orde zal schenden, is het juist (eveneens) relevant om te weten of die persoon in het verleden al dader is geweest van criminele feiten. Daarbij moet tevens het gedrag en dus de aard van de gepleegde feiten onder de loep worden gehouden. Een en ander is ook gebeurd in casu:

In de bestreden beslissing wordt dieper ingegaan op de feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd en er wordt op oordeelkundige wijze ingeschat dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Verzoeker was leider van een criminele organisatie die mensen smokkelde via koelwagens naar het Verenigd Koninkrijk. Voor grof geldgewin zette hij aldus het leven van deze kwetsbare personen op het spel. Hij maakte daarbij ook gebruik van listige kunstgrepen en bedreigingen.

Er kan niet omheen gegaan worden dat de gepleegde feiten een zware inbreuk op de openbare veiligheid vormen.

Het is niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat het plegen van de feiten waarvoor hij veroordeeld werd, wijst op een asociale geestesgesteldheid.

Verzoeker brengt overigens geen bewijzen bij waaruit blijkt dat die overwegingen, zoals gemaakt in de bestreden beslissingen, niet actueel zouden zijn. Het psychologisch attest dat door verzoeker als stuk wordt bijgebracht in onderhavige procedure luidt als volgt: (...)

Het gaat over een principiële akkoord en het blijkt niet dat er daadwerkelijk een psychologische opvolging heeft plaatsgevonden. Het is voor verweerder dan ook een raadsel wat verzoeker precies wilt aantonen met dit stuk.

Tevens moet vastgesteld worden dat de getuigenverklaringen die worden bijgebracht, dateren van na de bestreden beslissing.

Hoe dan ook is het niet omdat verzoeker binnen de gevangenis muren en nadien sedert zijn in vrijheidsstelling op 06.10.2023 geen problemen heeft veroorzaakt, dat daaruit plots blijkt dat hij in de toekomst geen nieuwe strafbare feiten zal plegen. Evenmin heeft het tot gevolg dat de overwegingen in de bestreden beslissingen omtrent de aard van de gepleegde feiten en omtrent de aard van zijn persoonlijkheid onjuist of kennelijk onredelijk zouden zijn.

De verwerende partij wenst te vervolgen dat de Belgische asielinstanties reeds herhaaldelijk hebben geoordeeld dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de beweerde Zuid-Soedanese nationaliteit. Verzoeker kan dan ook niet ernstig beweren in zijn verzoekschrift dat hij de Zuid-Soedanese nationaliteit heeft en dat er sprake is van een foutieve motivering, wel integendeel.

Voorts moet ook opgemerkt worden dat verzoeker een vragenlijst in het kader van het hoorrecht heeft ingevuld op 12.04.2023. De bewering dat verzoeker niet gehoord zou zijn geweest, faalt dan ook in feite en in rechte.

Wat de aangehaalde schending van artikel 8 EVRM betreft, dient opgemerkt dat in de bestreden beslissingen uitgebreid gemotiveerd wordt waarom een schending van dat verdragsartikel niet aan de orde is. De bestreden beslissing luidt ter zake als volgt:

Verzoeker objecteert het bestaan van een beschermenswaardig privéleven dat ressorteert onder de bescherming van artikel 8 EVRM niet. In de bestreden beslissing werd niet kennelijk onredelijke gemotiveerd als volgt:

De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd en betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van dien aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen

De door verzoeker aangehaalde bepalingen en beginselen worden niet geschonden. 8

Er worden geen ernstige middelen voorgesteld."

3.3. De Raad herhaalt dat het middel van de verzoekende partij wordt besproken voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, namelijk het inreisverbod. Het beroep is immers niet ontvankelijk voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat deze omstandig gemotiveerd is. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag en naar de feitelijke omstandigheden die er aan ten grondslag liggen.

De verzoekende partij stelt dat de eerste pagina van het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod de volgende naam vermeldt "A. M.", terwijl de kennisgevingsfiche van het bevel om het grondgebied te verlaten dan weer "M. A." vermeldt. De bestreden beslissing vermeldt volgens de verzoekende partij ook de Soedanese nationaliteit terwijl zij volgens haar over de Zuid-Soedanese nationaliteit beschikt. Zij stelt ook dat hoewel er melding wordt gemaakt van verschillende aliasen, de verwerende partij tenminste wordt gehouden tot de melding van één enkele identiteit, dezelfde in elk dossier.

De verzoekende partij betwist niet dat zij zelf verschillende aliasen heeft gebruikt doorheen de verschillende procedures in België. Bovendien blijkt zij heel goed te weten dat het inreisverbod betrekking heeft op haar zelf, aangezien zij de motieven ervan op inhoudelijke wijze betwist. De Raad merkt bovendien op dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de Commissaris-generaal besliste "er geen geloof gehecht kon

worden aan de verklaringen dat betrokkene beschikt over de Zuid-Soedanese nationaliteit". Aldus maakt zij niet aannemelijk dat er sprake is van een foutieve motivering. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij niet (al dan niet gedwongen) teruggestuurd kan worden naar Soedan, heeft dit geen uitstaans met het bestreden inreisverbod. Het inreisverbod legt de verzoekende partij enkel het verbod op om het Schengen grondgebied te betreden en maakt niet dat de verzoekende partij teruggestuurd wordt naar (Zuid-)Soedan. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat artikel 2 van het EVRM hiermee wordt geschonden.

Voorts stelt de verzoekende partij dat er onvoldoende rekening werd gehouden met haar familiaal en privé leven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Zo stelt ze dat ze een duurzame vriendschapsrelatie onderhoudt met mevrouw D.D. Zij hielp haar om Franse lessen te volgen, opleidingen te verkrijgen en psychologische bijstand te vragen. Zij heeft haar na haar vrijlating geholpen om terug een normaal leven te leiden. Zo kwam ze haar elke week opzoeken. Daarnaast legt de verzoekende partij ook getuigenissen neer van personen die zich zeer positief uitlaten over haar persoonlijkheid. De verzoekende partij stelt dat ze wel degelijk een concreet toekomstplan heeft (reclasseringsplan) en dat er aldus een onbestaand risico is op het plegen van nieuwe feiten. Volgens haar wordt hiermee geen rekening gehouden in de bestreden beslissing. Het inreisverbod bevat expliciete motieven over het beweerd gezinsleven van de verzoekende partij, namelijk:

"Betrokkene verklaart geen familieleden, noch minderjarige kinderen in België te hebben. Hij verklaart wel sinds ongeveer zes jaar een duurzame relatie te hebben met mevrouw D. D., nationaliteit Belg, waarvan geboortedatum onbekend, met 50-jarige leeftijd, woonachtig te Sint-Gillis, waarvan exact adres onbekend. Zij bezoekt hem in de gevangenis.

Het administratief dossier van betrokkene bevat evenwel te weinig informatie over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er weldegelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met een Belgische, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België, zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illégale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Uit het gevangenisdossier kan er eveneens vastgesteld worden dat betrokkene bezoek ontvangt van verschillende vrienden nl. H.P. en M.D. en F.A.F.J. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd en betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van dien aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen."

De Raad merkt op dat de verzoekende partij in haar enig middel niet spreekt van een duurzame relatie, waarover de verwerende partij in de bestreden beslissing motiveerde, maar wel van een duurzame vriendschapsrelatie met mevrouw D. en dit terwijl zij in haar vragenlijst invulde dat ze een stabiele relatie had met mevrouw D.

Kernvraag is nu of een dergelijke, volgens de verzoekende partij duurzame, vriendschapsrelatie onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de

Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin, hierbij wordt nagegaan of er een bloed- of aanverwantschap bestaat. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het is duidelijk dat een duurzame vriendschapsrelatie, zoals de verzoekende partij beweert te hebben met mevrouw D., en bovendien ook de andere gewone vriendschapsrelaties die de verzoekende partij heeft aangehaald, niet vallen onder de definitie van 'familie' of 'gezin' in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Bepaalde relaties kunnen eventueel wel vallen onder de bescherming van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij brengt verschillende getuigenissen bij die getuigen van een zeker privéleven in België. Evenwel oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

Ook in het geval van de verzoekende partij is er slechts sprake van een eerste toelating. De verzoekende partij heeft immers nooit over een verblijfsrecht in België beschikt.

Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat zij deze vriendschapsbanden niet van op afstand kan onderhouden. De verzoekende partij stelt dat de communicatiemogelijkheden in Soedan niet echt bruikbaar zijn. Echter is het geheel niet duidelijk waar de verzoekende partij zich thans bevindt. Haar advocaat kan niet aantonen dat zij nog in België is. Uit de stukken van het dossier blijkt dat zij een zus in Engeland heeft en dat het steeds haar betrachting was om naar daar door te reizen. Mogelijk bevindt zij zich aldus bij haar zus. Hoe dan ook brengt zij niet het minste begin van bewijs bij dat zij niet bij machte zou zijn om haar vriendschapsrelaties via andere communicatiemiddelen te onderhouden.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij haar verwijt geen asielaanvraag te hebben ingediend, kan zij niet gevolgd worden. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk vermeld dat zij een asielaanvraag heeft ingediend, maar dat deze met een weigeringsbeslissing werd afgesloten. De kritiek van de verzoekende partij dienaangaande heeft geen betrekking op het inreisverbod.

Voorts gaat de verzoekende partij in op het gevaar voor de openbare orde.

De motieven van het inreisverbod die betrekking hebben op de openbare orde luiden als volgt:

“Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van tien jaar. omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.
Betrokkene werd op 22.01.2020 veroordeeld door het hof van beroep van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 5 jaar voor dader of mededader, mensenhandel en bendevorming-deelname. Het hof van beroep stelt in zijn arrest dd. 22.01.2020 het volgende: Het staat vast dat de betrokken personen volledig waren overgeleverd aan de betrokkene en zijn kompanen nu zij geen andere echte en aanvaardbare keuze hadden dan zich te laten misbruiken. De betrokken personen waren niet in de mogelijkheid zich op legale wijze te begeven naar hun eindbestemming (het Verenigd Koninkrijk. Zo werden de te transporteren personen onder dwang in koelwagens ondergebracht wat blijkt uit telefonisch gevoerd gesprek van betrokkene met "Zubair" in de nacht van 5 op 6 juni 2018 - 03u00, waarbij de betrokkene reageert door te bevelen "een andere frigo te zoeken voor de mensen en dat ze moeten komen". De te transporteren Anders dan de betrokkene voorhoudt, schuwde hij de dwang niet en werkte hij wetens mee aan de dwang die werd uitgeoefend op de te transporteren personen om zich te schikken naar de beslissingen die voor hen wren genomen. Uit telefonieonderzoek blijkt duidelijk dat de feiten werden gepleegd met gebruikmaking van listige kunstgrepen door het zeer snel veranderen van gsm-toestellen en van oproepnummers en met gebruikmaking van bedreigingen. Uit telefonieonderzoek blijkt dat geweld niet geschuwd werd Betrokkene jaagde zich op 10.08.2018 danig op dat hij dreigde de te transporteren personen eens te zullen afranselen en hij diende gekalmeerd te worden door zijn kompaan. personen werden in koelwagens ondergebracht, hetgeen een levensgevaarlijke onderneming is voor betrokkenen. Door personen op transport in koelwagens onder te brengen, wordt hun leven opzettelijk of door grove nalatigheid in gevaar gebracht. Uit elementen van het strafdossier, blijkt afdoende dat betrokkene leider was van een criminele organisatie en niet, zoals hij

poogt voor te houden, een hulpje was van zijn kompaan. Uit het strafdossier blijkt dat het misdrijf zich herhaaldelijk is gesteld geweest en dat betrokkene zijn activiteiten ontplooid op (een deel van) de parking Walin langs de afrit E411 waarvan hij en zijn kompanen het gebruik opeisten. De feiten zijn ernstig en zwaarwichtig en getuigen van een gevaarlijke antisociale persoonlijkheid en van een gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van derden. Betrokkene geeft blijk van een gebrek aan normen- en waardenbesef waardoor zij zonder scrupules overgaan tot de uitbuiting van illegaal overgebrachte personen met het oog op het bekomen van een vermogensvoordeel. Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.”

De verzoekende partij poogt in haar enig middel haar rol in de feiten waarvoor zij werd veroordeeld te minimaliseren door te stellen dat zij de feiten door middel van haar strafrechtadvocaten heeft betwist en ze tot op heden nog steeds betwist. Dit doet echter niets af aan het feit dat de verzoekende partij wel degelijk werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Brussel tot 5 jaar gevangenisstraf voor *“dader of mededader, mensenhandel en bendeforming-deelname”*. De verwerende partij stelt verder terecht in de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van tien jaar dat *“Anders dan de betrokkene voorhoudt, schuwde hij de dwang niet en werkte hij wetens mee aan de dwang die werd uitgeoefend op de te transporteren personen om zich te schikken naar de beslissingen die voor hen waren genomen. Uit telefonieonderzoek blijkt duidelijk dat de feiten werden gepleegd met gebruikmaking van listige kunstgrepen door het zeer snel veranderen van gsm-toestellen en van oproepnummers en met gebruikmaking van bedreigingen. Uit telefonieonderzoek blijkt dat geweld niet geschuwd werd. Betrokkene jaagde zich op 10.08.2018 danig op dat hij dreigde de te transporteren personen eens te zullen afranselen en hij diende gekalmeerd te worden door zijn kompaan.”* en dat *“Uit elementen van het strafdossier, blijkt afdoende dat betrokkene leider was van een criminele organisatie en niet, zoals hij poogt voor te houden, een hulpje was van zijn kompaan. Uit het strafdossier blijkt dat het misdrijf zich herhaaldelijk is gesteld geweest en dat betrokkene zijn activiteiten ontplooid op (een deel van) de parking Walin langs de afrit E411 waarvan hij en zijn kompanen het gebruik opeisten. De feiten zijn ernstig en zwaarwichtig en getuigen van een gevaarlijke antisociale persoonlijkheid en van een gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van derden. Betrokkene geeft blijk van een gebrek aan normen- en waardenbesef waardoor zij zonder scrupules overgaan tot de uitbuiting van illegaal overgebrachte personen met het oog op het bekomen van een vermogensvoordeel.”* Dit blijkt immers uit de stukken van het administratief dossier, en meer bepaald staan ze uitdrukkelijk vermeld in het arrest van het Hof van Beroep van Brussel van 22 januari 2020. Het feit dat de verzoekende partij zich in tussentijd in de gevangenis goed zou gedragen hebben en de getuigenissen die de verzoekende partij nu bijbrengt doen hieraan niets af. De Raad is dan ook van oordeel dat het gaat om zeer ernstige feiten, die de verzoekende partij zelfs tot op vandaag lijkt te willen minimaliseren of zelfs ontkent. De Raad is dan ook van oordeel dat de verwerende partij op niet kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat *“De feiten ernstig en zwaarwichtig (zijn) en getuigen van een gevaarlijke antisociale persoonlijkheid en van een gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van derden. Betrokkene geeft blijk van een gebrek aan normen- en waardenbesef waardoor zij zonder scrupules overgaan tot de uitbuiting van illegaal overgebrachte personen met het oog op het bekomen van een vermogensvoordeel.”* De verzoekende partij maakt het tegendeel niet aannemelijk. Waar de verzoekende partij thans verschillende getuigenissen bijbrengt die het hebben over zijn persoonlijkheid, doet geen afbreuk aan het voorafgaande. Bovendien worden deze getuigenissen voor het eerst gevoegd bij huidig verzoekschrift en waren ze niet bekend aan de verwerende partij, zodat de verwerende partij hiermee onmogelijk rekening kon houden bij het nemen van het betwiste inreisverbod.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij, doordat haar een inreisverbod wordt opgelegd terwijl zij haar straf al heeft ondergaan, dubbel wordt gestraft, hetgeen volgens haar strijdig is met het non bis in idem-beginsel, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen strafsancie is, maar een administratieve beslissing die volledig los staat van de strafvervolgning, zodat hoe dan ook niet blijkt dat het non bis in idem-beginsel door de tweede bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht. Het adagium non bis in idem belet ook niet dat maatregelen of sancties van verschillende orde worden opgelegd voor dezelfde feiten (RvS 7 december 2006, nr. 165.665).

De verzoekende partij stelt verder nog dat de duur van het inreisverbod volgens haar buitensporig en disproportioneel is. Zij herhaalt dat zij geen gevaar vormt voor de maatschappij en acht het verbod tot binnenkomst uit te breiden tot het hele Schengengebied buitensporig en disproportioneel.

Gelet op de zware gevangenisstraf die aan de verzoekende partij werd opgelegd en de criminele feiten waarvoor de verzoekende partij werd veroordeeld acht de Raad een inreisverbod voor de duur van 10 jaar niet disproportioneel zelfs rekening houdend met de persoonlijkheid van de verzoekende partij.

Verder stelt de verzoekende partij dat door aan haar een inreisverbod op te leggen dat zich uitstrekt over het gehele Schengengebied, de verwerende partij haar bevoegdheid *ratione loci* overschreden heeft, aangezien zij volgens de verzoekende partij slechts bevoegd was een inreisverbod uit te vaardigen dat alleen geldig was op het Belgische grondgebied, met name als zij van oordeel was dat de verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde vormde. België moest in deze hypothese volgens de verzoekende partij deze gegevens vastleggen in de Algemene Nationale Databank (BNG), dus van toepassing op het Belgische grondgebied, en niet in het Schengen Informatie Systeem (SIS), aangezien dit inreisverbod volgens haar alleen op het Belgische grondgebied kan gelden.

De Raad merkt op dat, ondanks het motief *“evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”* een inreisverbod op grond van artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet een draagwijdte over het hele Schengengebied heeft. Dit blijkt eveneens uit artikel 3, 6° van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn) dat werd omgezet in artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet en uit de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk ‘terugkeerhandboek’ voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeerderelateerde taken p. 124. Het betoog van de verzoekende partij dat het inreisverbod enkel zou mogen gelden voor het Belgische grondgebied kan dan ook niet gevolgd worden.

Tot slot stelt de verzoekende partij dat zij niet voldoende gehoord is.

Artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur behelst, bepaalt in verband met het hoorrecht het volgende:

“(…)

Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

(…)”

De Raad benadrukt dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekster kan zich ten aanzien van de nationale autoriteiten dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest.

Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze beslissing steunt op bepalingen die een omzetting vormen van Europese regelgeving. Door het nemen van de tweede bestreden beslissing wordt in casu uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Het lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat de bestreden akte als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing.

De vraag of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

Wat betreft de aangehaalde schending van het hoorrecht merkt de Raad op dat het inreisverbod het volgende motief bevat: *“Betrokkene werd gehoord door een terugkeerbegeleider op 12.04.2023 en heeft tijdens dit gesprek de vragenlijst m.b.t. het hoorrecht ingevuld.”* De verzoekende partij betwist niet dat zij de vragenlijst m.b.t. het hoorrecht heeft ingevuld. De verzoekende partij stelt bovendien dat *“het simpele feit dat verzoeker is gehoord niet betekent dat dit recht om te worden gehoord is geëerbiedigd”*. De verzoekende partij geeft hier dus opnieuw toe wel degelijk gehoord te zijn. Het verhoor heeft volgens haar weliswaar op ‘beknopte wijze’ plaatsgevonden, zonder tussenkomst van een advocaat, en volgens haar wijst ook niets erop dat in dit kader over het inreisverbod is gesproken. Uit geen enkele bepaling noch beginsel de Raad bekend blijkt echter dat het hoorrecht enkel op correcte wijze kan uitgeoefend worden wanneer de verzoekende partij wordt bijgestaan door een advocaat, noch dat dit gehoor steeds uitgebreid zou moeten zijn. Het stond de verzoekende partij vrij de vragenlijst ofwel op beknopte wijze, dan wel uitgebreid in te vullen. De verzoekende partij maakt het tegendeel niet aannemelijk. De verzoekende partij was er wel degelijk van op de hoogte dat zij kon teruggeleid worden naar Soedan, aangezien het gehoor gebeurde met haar terugkeerbegeleider en zij geïnformeerd werd over het bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij maakt daarbij niet aannemelijk dat de verwerende partij expliciet had moeten aangeven dat men van plan was de verzoekende partij ook een inreisverbod op te leggen. Het opleggen van een inreisverbod is een accessorium van een bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij had dan ook kunnen weten of kunnen verwachten dat de verwerende partij haar een inreisverbod kon opleggen indien aan de wettelijke voorwaarden zou voldaan zijn, nadat haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij haar daarover expliciet had moeten informeren wanneer zij werd uitgenodigd om in het kader van het hoorrecht alle relevante elementen naar voor te brengen. De Raad wijst er bovendien op dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen. Het is dus aan de verzoekende partij om aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de duur en/of het opleggen van het jegens haar getroffen inreisverbod. De verzoekende partij slaagt hier niet in. Zij beperkt er zich toe te stellen dat was zij bijgestaan door een advocaat zij zich correct had kunnen uitspreken over haar vrees voor haar leven in het geval van refoulement naar Zuid-Soedan. Zoals reeds aangestipt heeft de bestreden beslissing niet tot gevolg dat de verzoekende partij gedwongen zal worden teruggestuurd naar Soedan, maar houdt deze enkel een verbod in om het Schengengrondgebied te betreden. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe de argumenten van de verzoekende partij de strekking van de tweede bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden.

Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing niet correct werd gemotiveerd, noch dat de duur van het inreisverbod buitensporig en disproportioneel is.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van het inreisverbod (tweede bestreden beslissing) kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten (eerste bestreden beslissing). Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU